

НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXVII Ч. 1 СІЧЕНЬ 1980

JANUARY No 1 Vol XXXVII

ЗМІСТ

Привіт від Президента Дж. Картера	1
Бог Предвічний родився	1
М. Калитовська. Свят-вечірне	2
В. Софронів-Левіцький. Різдвяна утрєня	2
У.Л. Замість новорічної ворожби й бажань	4
О. Опєсь: Яка краса відродження країни	4
І. Рожанковська. Семінар Н.Р.Ж. США	5
США вітає Н. і С. Караванських	6
С. Караванський: Вічній жені. Коліскова. До мови	6
Український Музей	7
Віра Вовк у США	9
У.Л. Наша обкладинка	10
О-КА: "Дайте дядьку п'ятака"???"	12
Тільки між нами і телефоном Л. Калинович	13
Калейдоскоп жіночого життя С. Андрушків	14
Новина з останньої хвилини. Листування	15
А. Совачева. Кризь пориви життя	16
Постанови і рекомендації Головної Управи	17
Вісті з Централі	18
Конкурс СУЖА. Видання спадщини Б. Кравцева	19
СФУЖО	20
Our Life	22
Вишивка. Пізнаймо українську мережку	26
Харчування. Л. Гриців. Цвібаки	27
М. Грушкевич. І. Кашубинська	28
Хроніка. Дописи.	29
Посмертні згадки	32
Нашим малцям	34
Замість квітів	36
Пресовий Фонд "Нашого Життя"	обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Uiana Liubovych**
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Марта Тарнавська.

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лівіцька-Холодна

На обкладинці. Святочна картка проекту Едварда Козака з 1948 р.

Cover illustration. Holiday greeting card by E. Kozak. 1948.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
Олександра Різнєк — заступниця голови
Люба Волинець — заступниця голови
Христина Навроцька — заступниця голови
Марія Томоруг — заступниця голови
Ірена Чайківська — протоколярна секретарка

Марія Савчак — кореспонденційна секретарка

Олександра Кіршак — касирка

Іванна Ратич — фінансова секретарка

Оля Гнатейко - вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Кіндрачук — організаційна
Дарія Маркусь — культурно-освітня
Ірина Руснак — музейна — мистецька
Ірина Лончина — виховна
Теодозія Савицька — суспільної опіки
Ірина Качанівська — суспільної опіки стипендій

Олена Процюк — пресова

Марта Терлецька — зв'язків

Люїза Сакс — статуюта

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова

Поля Книш — член

Надія Попель — член

Евгенія Новаківська — заступниця

Оксана Микитин — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Кашубинська — Огайо

М. Семків — Чикаго

Наталія Даниленко — Філядельфія

Лідія Гладка — Нью Джерзі

Рома Дигдало — Дітройт

Оксана Щурова — Нью-Йорк

Іванна Марцинець — Північний Нью-Йорк

Ірина Скождополь — Нова Англія

Теодозія Кушнір — Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska

245 Wigman Rd. Bilborough Estate

Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.

Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris

26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung

8 München 5, Rumfordstr. 21

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ РОДИВСЯ ПЕРЕД ЛІТОМ

старинна коляда

"Предвiчний рoдився перед лiтом,
Хoтяще землю прoсвiтити:

2. Щoб нас iз тiми iзвести,
I до свiтла привести,
Заблудших!

Нoве Вiн лiто починаєт,
Новий Цар царят побiджаєт,

2. Убого ся народив,
Багатого засмутив
Iрода!

Як Сина породила Пanna,
Падає в Єфесi Дiяна,

2. Пiзнай Бога, храмино,
Веселися, дружино
Христова!

Привикай, Дiво, повивати,
Не престань, Старче, пильнувати,

2. Створителя свого,
Знають Царя нашoго
Бидлята!

Повнoта мiсячна била,
Як Дiва Сина породила,

2. Цiлую нiч свiтити,
Волю Його повнити
Мусила!

А звiзда спонукала цари
Слiшити к вертепу со дари;

2. Витали пастирiє,
Потiм прийшли царiє,
К Царю всiх!

Iрода лжива оставили;
Iншим ся путем вoзвратили,

2. Радуютьсiя нeложно,
Щo ходили непрожно
В дорогу!

Iрод з того засмутився,
Щo Христос Господь народився;

2. Казав Його шукати,
По всiй землi питати
Для зради!

Iродiяни всi смутятьсiя,
В Єгиптi бoввани крушатьсiя!

2. Ангел во снi казує,
Щo ся Iрод готує
На Христа!

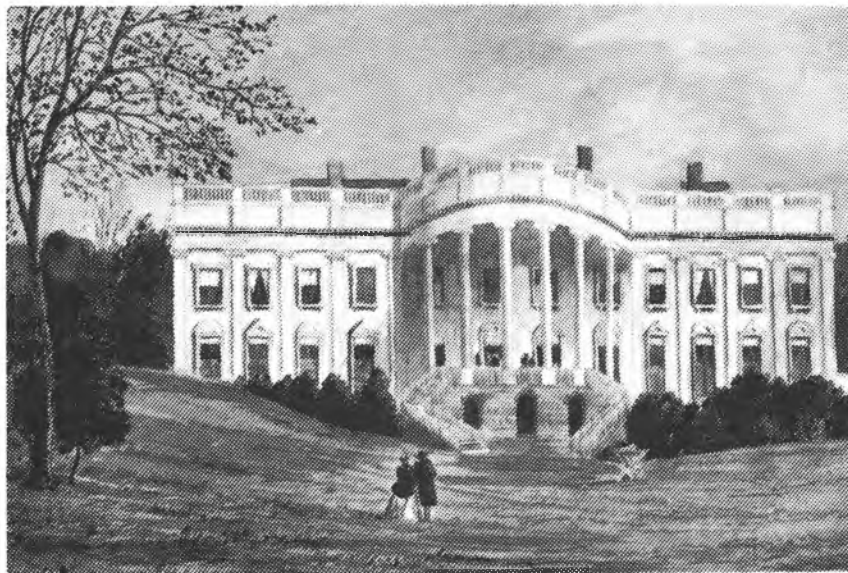
Пойми же, Йосифе, Пanna,
В Єгипет твори стежу странну,

2. Дaже вразi погибнуть,
Кончину восприймуть,
Буди там!

Iроду не упoдoбiмся,
Вiрнiї Христу поклoнiмся,

2. Щoб нас з грiхiв захoвав,
Своє царство дарував
Навiки!

Проф. С. Килимник: *Український рік у народніх звичаях. Том I. Вінніпег-Торонто 1964.*

The President's House, Washington

PHOTOGRAPH BY JAMES H. HARRIS

*With best wishes
from our family
for a
happy holiday season*

Jimmy Carter Rosalynn Carter

НА АДРЕСУ ІВАННИ РОЖАНКОВСЬКОЇ ГОЛОВИ СУА, ПРИСЛАНО ЛИСТ З ПРИВІТОМ З БІЛОГО ДОМУ, ПІДПИСАНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ США, ДЖІММІ КАРТЕРОМ І ЙОГО ДРУЖИНОЮ, РОЗАЛІН КАРТЕР.

IVANNA ROZANKOWSKA, PRESIDENT OF UNWLA, HAS RECEIVED A GREETING CARD FROM THE WHITE HOUSE, SIGNED BY THE PRESIDENT OF THE U.S., JIMMY CARTER, AND HIS WIFE ROSALYN CARTER.

РІЗДВЯНА УТРЕНЯ

Рис. Едвард Козак. 1948. Вид. Пласт.
Painting by E. Kozak. 1948.

Свят-вечірне

Л. С.

Приїхали сannyaми,
сивими кінями,
Зі зорею в руках.
На порозі — мама,
З зоряним мереживом
у волоссі,
предвічним усміхом
на устах.
на руках тримала несхопне.
Поклонилися.
Загоріла вертепна зоря
на порозі.

Марта Калитовська

У пустих, затишних кімнатах, під молочносинім рядном зимового світанку — все спало: спав великий круглий стіл під білою мережаною скатертю, стоячи навколішках на сіні, аж один край скатерті торкнувся землі; і на ньому скляна посуда та рештки страв у погідному, сумирному безладді; й у вітальні чорний, мов оксамитний, фортепіан, що оберся об стіну та усміхався крізь сон рядом білих клявішів; і коло фортепіану ялинка у срібlistому намисті. Вона сонно приплющила свої зелені вії, під якими, як зачаровані сльозини, висіли срібні цяцьки. М'яко розкидані, ще теплі ліжка у двох спальнях дихали спокоем і привабами передраннього сну.

Пушисті вікна співали морозом. У кімнатах приходства пахло теплом біленьких груб, свята та родини. Білий кіт обережно, з повагою витягував лапки і плив по столі: черкнув рожевим вухом об хліб, вітрив носом по довгому полумиску і їв. Муркотів, як дідусь над молитовником. Нараз сторожко підвів голову, звів угору пружистий білий хвіст і полохливо помережав стежку аж у куток під стару комоду.

Гуп, гуп... Хлопчик-семизимок вкотив у кімнату червоне яблучко личка з двома синіми волошками в очах, а на устах — матусин поцілунок. На хлопчикові новенький плащик — різдвяний дарунок. У церкві було зимно-зимно і плащик втомився гріти. Новенький плащик. Хлопчик пострибав дорогою на попівство, як бабка по воді: дрібно-дрібноенько.

Навшпиньках підійшов до ялинки.

"Мама казала, щоб ялинки не обривати і щоб їти спати", — думка. Але ялинка намовляє: покоштуй!

Затривожено поглянув у велике дзеркало: — Агу! — Ага!

На пальчиках: — Я лиш одну шоколадку!

— Мама казала... Мама казала йти спати...

Повів довкола сумними волошками: — Я тільки зірву цей місяць у срібному папірчику...

— Мама казала, що ялинка битиме своїми колючими гілками...

...У теплому татовому ліжку, на подушці, поклалася ясна хлопчикова головка. Послушний сон цілує очі, досвіток на чоло прозору руку поклав. На ялинці висить на ниточці місячний серп з шоколадки у срібному паперці та усміхом по усточках хлопчика ходить. І хлопчикові сниться сон:

Під ялинкою стоїть дівчинка з блакитною стрічкою у волоссі і з кіскою, як мишачий хвостик. Місячний серп із шоколади у срібlistому паперці гойдається високо на гілці

ялинка. Дівчинка дивиться на срібну цяцьку великими сірими очицями, а по її личку горошинами стікають сльози: кап, кап. Праву пухленьку ручку зачервонілу притискає лівою долонею до себе. Нараз віддуді усточка затріпотали у кутках, мала ніжка піднялася і тупнула до землі:

— Мозьна-а-а!

Її права ручка витягнулася до місяця, а колюча гиллячка сколихнулася, лизнула ручку своїм зеленим колючим язиком, і на ручці запашіла друга червона пруга.

— Дівчинко! Дівчинко! Не плач! Я дістану тобі цей срібний місяць з ялинки!

Він зривається, біжить, голі рученята з розхристаними рукавцями витягає до ялинки, до місяця на білій ниточці. Люто сколихнулася гілка: по правій руці запекло. Пашать болючі удари один по одному. Він рученят не опускає. На кінчиках пальців чує вже усміх місяця. Ось! Ось! Мліють ручки за бодем жорстоким.

І чує нараз, що тримає вже срібний місяць у руках. І бачить: дівчинка вже не плаче. Дівчинка дивиться на срібний серп місяця у його руках і плеще в долоні і тупотить ніжками. Регочуться її губки, сміються очка і танцює її кіска як мишачий хвостик. І він чує, як її радість дрібушками солодко скобоче його коло серця, хоч ручки його ще пашать, так дуже пашать...

— Як виростеш велика, зірву тобі такий самий срібний місяць з неба!

Бачить, як дівчинка поглянула на шоколадовий місяць у срібному папірчику у своїх руках, як розчаровано кривить губки, як злісно ломить срібну шоколадову цяцьку на дрібні кусочки і кидає йому під ноги. Бачить, як дівчинка розпливається у сизій млі, тане, зникає. Бачить вже тільки її сірі очка з-поза морозного квіття шибок і кличе за нею:

— Дівчинко! Дівчинко!

Дивиться: білий кіт миється під столом обома лапками. Це вже не сниться.

Хлопчикові голі ручки лежать витягнені по подушці, як два житні покоси. Ранній холод коле їх своїми колючками. Місячний серп із шоколади у срібному паперці висить, як перше, на ялинці у другій кімнаті і, як перше, сміється до нього. Але червоне яблучко заснути вже не може...

Було тихо-тихо. Лише до пушистих вікон голубами билися утренні дзвони. І білий кіт мурликав свою відвічну казку.

*"Липнева отрута" /вибране/
Торонто-Вінніпер — 1972 р.*

*Рис. Едвард Козак 1948. Вид. Пласт.
Painting by E. Kozak. 1948.*

Радісних Свят

Різдва Христового і Щасливого Нового Року
нашій дорогій Голові Союзу Українок Америки,
членам Головної Управи,
членам Окружної Управи, Відділам і всім членам
Союзу Українок Америки

бажає

Окружна Управа СУА в Нью-Йорку

З Різдвом Христовим і Новим Роком шлемо наші щирі побажання Головній Управі Союзу Українок, Редакції "Нашого Життя", всім Членам СУА та їх Найближчим. При цій нагоді складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

**83-й Відділ Союзу Українок Америки
Нью-Йорк, Н.Й.**

ЗАМІСТЬ НОВОРІЧНОЇ ВОРОЖБИ Й БАЖАНЬ!

Десь у підсвідомості кожного з нас живе переконання, а радше віра і надія, що новорічні бажання мають можливість справдитися. Тому бажемо один одному щастя та здоров'я і інших благ аж до сповнення того, що собі бажемо. А чого ж тоді побажати нашій спільноті?

Про її недоліки пишеться та говориться багато. Деколи приходить на думку чи саме ствердження приносить зміну? Такі рефлексії приходять, коли переглядати статті в "Нашому Житті" друковані у минулих роках. Правда, маємо на них відгуки. Не завжди на письмі, інколи критичні, або такі, що викликають дискусію, але який відгук не був би це доказ, що наш журнал читають, і то читачі обох статей. Не тільки читають, інколи передрукують або цитують. Про наш журнал знають теж в Україні, бо про нього говорить і цитує його радіо. Це дає вдовolenня, але воно теж зобов'язує. Про що ж тоді писати на переломі років? Хотілося б про щось гарне, добре, надійне! Але навкруги, на небозводі хмари. Що вони принесуть? Чи не блиснуть блискавками? Чи не вдарять громи? Чи спиниться буря, яка бушує на сході? Як готувитись до нових грізних можливостей?

І зразу рефлексія. Знову і знов тоді, коли над світом гроза, серед нашої спільноти, наче за дотиком кародійної палички починають розгорятися тліючі досі вогні взаємного осуджування а то й поборювання. Немов у тій річці Збруч, яка стала символом поділу нашого народу, починають прибувати отруйні води недовір'я, ненависти, осуджування. Уже не дискусії над тим, яка найкраща дорога веде до самостійності й соборності нашої батьківщини, а гостре осуджування й відкидання за борт тих, які вибрали іншу дорогу, або говорять хоч про те саме, але іншими словами. Дарма, що вони задля своєї батьківщини покинули вигідний шлях, зрезигнували з легкої безпечної стежки.

Наче вітки, які хоч з одного кореня, але виростали у інших, відмінних кліматичних умовах так і різні можуть бути українці, які виростали і прожили свій вік у різних державних системах. Але ж на те дано людині розум, свободну волю, серце, щоб у другій людині, та ще й з того самого народу відчутти передусім те, що єднає ту саму спільну ціль: соборну незалежну батьківщину. Можна й треба дискутувати про таку чи іншу дорогу до цілі, але чи вільно відпихати тих, хто прямує туди куди ідемо ми, тільки не таким як ми кроком.

Минулі два — три роки замітні для нас тим, що серед нас з'явилися наші земляки зза залізної заслони. Вони різні, як неоднакова їхня доля., неоднакова навіть дорога, яка довела їх до спротиву проти влади, а навіть до національної свідомості. Вони різних переконань, але виступають солідарно і повинні бути для нас приміром

22-ГЕ СІЧНЯ

Яка краса: відродження країни!
Ще рік, ще день назад тут чувся плач рабів,
Мовчали десь святі під попелом руїни,
І журно дзвін старий по мертвому гудів.

Коли відкільсь взялася міць шалена,
Як буря, все живе схопила, пройняла, —
І ось, — дивись, в руках замаяли знамена,
І гимн побід співа невільна сторона.

Так спить орел, — і враз, розкривши очі,
Угледе світ, красу і простір голубий,
І легко з скель спорохне і в небі, заклекоче
Про вільний льот орлів, про ранок золотий.

Так море іноді всю ніч дрімає,
І нагло хвилями, як крилами, заб'є,
І дивним жемчугом, і барвами заграє,
І очі всесвіту до себе прикує.

Летить воно, хвилюється і ллється,
В обіймах соняшних і сяє, і тремтить,
І щастям все життя йому в той мент здається,
І все в путі йому і годе, і щастить.

І де взялись ці хвилі сніжно-білі,
Хто дивно так навчив їх грати і шуміть,
З яких ясних країн чайки ці налетіли,
Що вміють ніжно так і плакати, і жалить?..

Чайки, чайки! Тоді не треба плачу,
Коли іде боротьба за волю, за життя,
Коли на хмарах я вже дивний відблиск бачу
І сонця жданого блискуче вороття.

Олександр Олесь

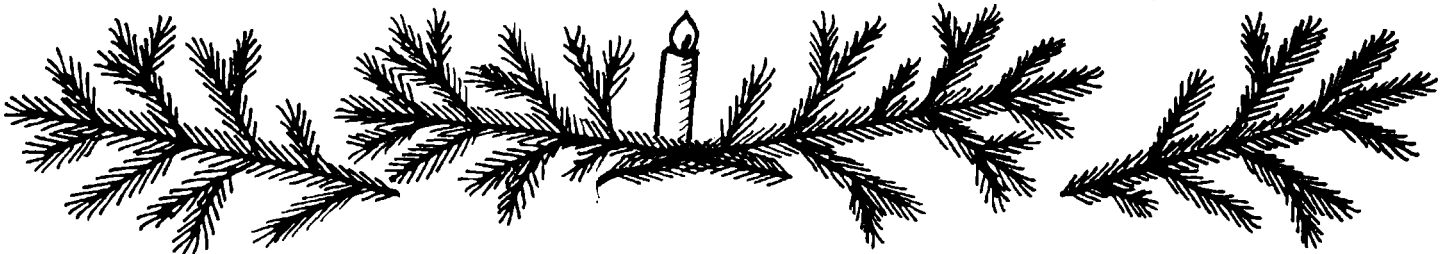
гідним наслідування. Коли про їхню солідарність я мала нагоду говорити з Ніною Караванською, вона сказала: "бо ми любимо один одного".

А якже близько ненависти до інакодумачих є ми? Навіть ті, які говорять про "ненависників" часто на ділі відкидають одних, а акцентують других. Чому?

Ми, з малими винятками, росли й виховувалися від колиски в любові до України й Бога. А всетаки не в усіх та любов така сильна, свідомо й активна. А що ж говорити про тих, яким навпаки, замість любови до свого й до Бога давали подив для "старшого брата" й насмішливу погорду до релігії. У викривленому дзеркалі бачили вони нашу історію, особливо визвольних змагань.

Якась внутрішня сила, корінь, з якого вирости звернув їх на дорогу усвідомлення своєї приналежності, поставив перед ними ціль: боротьбу за волю батьківщини, свободу людини.

Докінчення на ст. 9

СЕМІНАР НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ЖІНОК США

Національна Рада Жінок США (The National Council of Women of the United States) влаштовує двічі в році засідання управи. Восени вони тривають два дні, в тому один день присвячений вшануванню досягнень жінок у різних ділянках суспільного і громадського життя.

14 листопада 1979 р. відбувся семінар, який включав дві доповіді. Margaret Adams, член редакції журналу "Good Housekeeping" опрацювала тему "Public and private woman". Перші — це жінки, що ініціювали відродження феміністичного руху, беруть у ньому активну участь, приміняють його гасла в публічних і приватних житті. Другі вдоволяються традиційною ролю дружини і матері, однак жіночий рух має вплив і на них. Хоча вони не маршували у Вашингтоні, не було їх у Мехіко ні у Гюстоні, вони слідкують за подіями, цікавляться новими течіями і у новім світлі бачать власне життя. У них немає почуття меншевартоності, вони виявляють почуття гідності та свідомі своєї ролі у збереженні родини та заслуг у розбудові нації. Вони теж, краще як феміністки, освідомлюють проблеми 80-тих років, що матимуть вплив на американську родину, а саме інфляція, поганий стан шкільництва та зростаючі кошти здорової опіки.

М. Адамс заявила, що вона є ревна, але не бойова феміністка. Уважає, що кожний суспільний активіст залишає щось позитивного. Якби не дивитися на Бетті Фрідан і Гльорію Стайнем, вони теж зробили щось доброго. Для жінок, що переступили сороковий рік життя, жіночий рух не має такого значіння, як для майбутніх поколінь. Вона сама має дочок і синів і бажала б кращого майбутнього для жінок і мушин, а не виключно для жінок.

Frances B. Hook, член екекутиви National Association for the Advancement of Colored People, говорила про обов'язки і відповідальність жінок, що завдяки жіночому рухові опинилися на високих постах. Через брак досвіду постають конфлікти головню тоді, коли жінка ще не вжилася у свою нову

ролю і у професійній праці вимагає спеціальної уваги до себе.

В часах, коли перед жінками необмежені можливості, являється потреба з'ясувати та точніше окреслити нові обов'язки та відповідальність. Жінки чорної раси, що здавна привикли до заробітної праці, все ще мусять поборювати подвійні упередження — як жінки і члена чорної раси. Під час полуденку відзначено вісім молодих жінок за незвичайні досягнення у різних професіях, або здобуття доступу до праці у ділянках, що досі були замкнені для жінок. У полуденку взяли участь відпоручники міського і стейтового урядів. Головну промову виголосила Lynda Johnson Robb, яку президент Картер покликав на голову дорадчого комітету для жінок. Темою її доповіді було схвалення поправки до конституції США про рівноправність жінок.

Національна Рада Жінок, що колись очолювала жіночий рух, сьогодні має більш консервативний характер, однак у своїх кругах дискутує та інтерпретує кличі, цілі і досягнення сучасного фемінізму і його вплив на родину і націю.

Наступного дня відбулося засідання управи Національної Ради Жінок, до якої з уряду входить кожночасна голова СУА. Крім поточних справ була широко дискутована конференція жіночої декади, яка відбудеться в липні 1980 р. у Копенгагені. Інформації подала Virginia Sauerweil, член комітету не-урядових організацій при Об'єднаних Націях. Вона пояснила, що у Копенгагені відбудуться дві конференції, а саме одна, в якій можуть брати участь делегатки поодиноких держав і друга, під назвою "Форум", для делегаток не-урядових організацій, яким ОН признали цей статус (NGO). З огляду на дуже обмежене число готелевих кімнат, як також приміщень на наради, зменшено до мінімум державні делегатки. Від США правдоподібно буде лише чотири делегатки і чотири заступниці. Радикальні жіночі круги в Європі заповіли свою участь, однак нема інформації, що вони плянують. Участь американок, які не є делегатками на конференцію або форум, не є побажана.

СУА ВІТАЄ НІНУ І СВЯТОСЛАВА КАРАВАНСЬКИХ

Високошановні й Дорогі Пані Ніно й Пане Святославе!

Від імени Екзекутиви Союзу Українок Америки й усіх членок нашої організації вітаємо Вас щирим серцем у вільному світі. Бажаємо Вам, щоб перебування у цьому вільному світі, серед нас тут поселених вільно українців, принесло Вам щастя, дало можливість жити й працювати у таких ділянках, які відповідають Вашим замилюванням, Вашому знанню та життєвим цілям. Надіємося, що Ви будете тут почувати себе добре, справді вільними людьми у вільному світі.

Для інформації про нашу організацію і її працю пересилаємо деякі брошури, та сподіваємося, що при зустрічі зможемо Вас ближче познайомити з нашими цілями, ділянками праці тощо.

Просимо вважати нас своїми друзями, які готові помагати вам і піддержати у потребі.

Ще раз вітаємо Вас дорогі земляки!

Марія Савчак
секретарка

Іванна Рожанковська
голова

СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ

ВІЧНІЙ ЖЕНІ

Коли ти дум вічносвіжий ребус,
Коли ти пошук, ідея, гадка,
Мені б титаном родитись треба —
Твоїм і нашим хвалитись спадком.

Коли ти розсуд, коли ти приязнь,
Коли ти поміч у щирій раді, —
Тоді ти казка, тоді ти мрія,
Тоді ти щастя, любов і радість.

Коли ти повстрим, коли ти пам'ять,
Коли ти такт, теплота, прихилля, —
Тоді я друге твоє дихання,
Твоє могуття й твоє безсилля.

Коли ти усміх, коли ти згода,
Коли ти потяг, стремління, спрага, —
Тоді я мужність, тоді я подвиг,
Тоді я слово, наука, правда.

Коли ти ранок, коли ти прокид,
Коли ти вічності цвіт крилатий, —
Тоді я твій найсвятій неспокій,
Твій раб і деспот, невісто й мати!

Коли ти іскра, тоді я трут твій —
Спинити спалах не в нашій владі!
Отак весни грозова присутність
Стрясає землю у листопаді!

Барашево — Сосновка
1976 — 1978

ВІД РЕДАКЦІЇ

Редактор "Нашого Життя" мала нагоду зустрітись з Ніною і Святославом Караванським в Українському Інформаційному Бюро у Вашингтоні. У наступному числі помістимо інтерв'ю ред. Уляни Любович з Ніною Караванською. Під час зустрічі Святослав Караванський, на прохання У. Любович дав для "Нашого Життя" три вірші, які містимо.

КОЛИСКОВА

Ю. Шухевичу в день народження сина Ромчика.

Спи, дитино, поки спиться,
Набирайся сил,
Хай твій шлях тобі присниться
В череді могил.

Спи, дитя, хай сон розв'яже
Сніп живих картин,
Він про все тобі розкаже,
Чий ти внук і син.

Спи, дитино, люлі-люлі,
І не мруж свій вид,
То свистять у лісі кулі,
Де ходив твій дід.

Чуєш, як дзюрчать потоки?
Бачиш ці стежки?
Дід пильнує на всі боки,
Бо ж довкруг вовки.

Звірі ходять тихо-тихо,
Вдаючи овець,
Спи, дитя, позбутись лиха
Не зумів стрілець.

І тепер зелене листя
З вітром розмовля:
— Він хотів, щоб змій з коліски
Не тягав малят.

Спи, дитя, і суд-дорогу
Всю, як є, затам;
Он на батька ще малого
Кидають аркан.

Гострять ніж, кують закови,
Хто й брехню плете,
Спи, дитя, аж зійде знову
Сонце золоте.

Спи, дитино, люлі-люлі,
І не мруж свій вид,
То свистять у лісі кулі,
Де ходив твій дід.

Володимир 1970

ДО МОВИ

Мово барвіста!
Ти блиск водограю!
Вічноживий
І, як жар, племенистий!
Я тебе так,
Як нікого, кохаю!
Звуки твої —
Наче ковані з криці,
Тони твої —
Голоси громовиці,
Владу твою —
Чарівну і безкраю —
Силу твою,
Що твердині долає,
Дух твій і пристрасть —
Я скрізь відчуваю:
В шелесті трав
І в сновиддях дівочих,
В громі машин
І в молитвах пророчих —
Скрізь я, мій друже,
Твій подих вітаю!
Мово моя!
Чарівнице всевічна!
Полум'ям сущим в тобі блискавичним
Все безпардонне пали і цинічне!
Відданість правді яви безграничну!
А для коханої —
Струмом стань ніжним,
Що зачаровує тіло і душу!
Теплим і щирим
Словом стокрилим
Радістю-щастям наснаж мою милу!
Дай мені силу,
Дай мені вміння
З душ бур'яну випікати коріння!
Вірний мій друже
Маяче незгасний!
Мово прекрасна

Рудник Матросова 1953

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРИМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

АМЕРИКАНСЬКІ МУЗЕЙНІ ПРАЦІВНИКИ НА СЕМІНАРАХ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕІ

Цього академічного року Метрополітальний Музей у Нью-Йорку організував для працівників музеїв у штаті Нью-Йорку низку семінарів з метою збагатити їх професійні знання і досвід. Ці семінари фінансувала Мистецька Рада Штату Нью-Йорку, а сесії семінарів відбувалися в 16 музеях, що їх обрано з-поміж сотень музеїв штату.

Голова Управи Українського Музею, д-р Б. Цимбалістий, вважає, що сам факт обрання як місця праці двох семінарів для професійних музейних працівників малого, і мабуть наймолодшого у штаті Нью-Йорк Українського Музею, поруч з такими величезними і світової слави музеями як Метрополітальний та Бруклінський, є своєрідним відзначенням для нашої установи.

В першому семінарі, в Українському Музеї що відбувся 13 листопада 1979 року, взяло участь коло 30 людей: куратори і директори кількох музеїв, також працівники музеїв, що мають справу з текстильними виробами. Семінар мав завдання — ознайомлення із методами музейної праці з костюмами, зокрема з добором колекції їх, із зберіганням костюмів у сховищах, з улаштуванням виставок костюмів.

Директор Українського Музею Марія Шуст в

ілюстрованій діапозитивами доповіді говорила про працю в Музеї з українськими народними убраннями, про естетичний і освітній аспект виставок. Куратор Українського Музею, фахівець-етнограф Оксана Грабович, розповіла про колекції Музею і про систему їх каталогізації. Учасники семінару були вражені, коли їм показали добре впорядковане сховище текстильних експонатів Музею. Говорили, що рідко який малий музей в Америці має такий порядок у сховищах. Учасники семінару, Марія Шуст і Оксана Грабович, ознайомилися із сховищами ще в кількох музеях, зокрема у Метрополітальному і Бруклінському.

9 січня цього року в Українському Музеї цілий день працював семінар, присвячений справам музейних бюджетів. В семінарі взяло участь 42 працівники великих і малих музеїв штату Нью-Йорк, серед них співробітники Українського Музею Дарія Байко і Наталя Хитра-Рибак, також члени Управи Музею Іванна Рожанковська і Надія Попель. Учасники семінару оглянули Український Музей.

Програма семінару включала ознайомлення з рядом аспектів бюджетів музеїв, фінансової звітності і можливостей діставати фінансову допомогу від уряду і приватних фондаций.

Дарія Байко, адміністративний директор Українського Музею, сказала, що вона почула багато нового на цьому семінарі. Особливо цікаво було познайомитися із досвідом праці інших музеїв.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

по 1000.00 дол. — Оксана і Богдан Раки, Нью Йорк, Ольга Гнатейко, Кліфтон, Нью Дж.

по 500.00 дол. — Ірина і Мирон Руснаки, Рочестер, Н. Й., Союз Українок Америки, Відділ 64 з нагоди 25-ліття.

225.00 дол. — Осип Данко, Нью Гейвен, Конн.

150.00 дол. — Союз Українок Америки, 47 Відділ, Рочестер.

по 100.00 дол. Союз Українок Америки 83-ій Відділ, Нью Йорк, Управа Світлички на дитячі програми.

58.00 дол. — Союз Українок Америки, Відділ 38,

по 50.00 дол. — д-р Ірина Васинчук, Лейк Форест, Ілл., Неоніля Винарська з нагоди її малярської виставки влаштованої 12-им Відділом СУА, Клівленд.

по 25.00 дол. — Евдокія Блавацька, Філадельфія, Пенн., Ліса Іванів Джонс від крамниці "Калина", Александрія, Вірдж.

по 10.00 дол. — Любомира Уольдас, Катерина Денисенко, Вашингтон, ДС

2.50 дол. — Ярослав Ніщененко, Воррен, Міч.

З нагоди 50-літньої участі в Союзі Українок Америки Софії Домко в Нью-Гейвен складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Ярослава Кравчук.

Щиро дякую
Марія Шуст
директор Українського Музею

ДАРУНКИ ДО КРАМНИЧКИ

Павло Магочі, Гарвард Масс. — 43 паспорти "Карпато-Руси"

Ольга Овсянецька, Нью Йорк, Н. Й. — малий орел з дерева, вишита серветка.

Анна Приступа, Нью Йорк, Н. Й. — 8 малих плетених ведмедиків

Любов Раковська, Бронкс, Н. Й. — 2 лялечки на підставках.

99-ий Відділ СУА, Вотераліт, Н. Й. — Марія Скалій — 3 подушечки на голки, Ірина Скалій — 1 велика подушка.

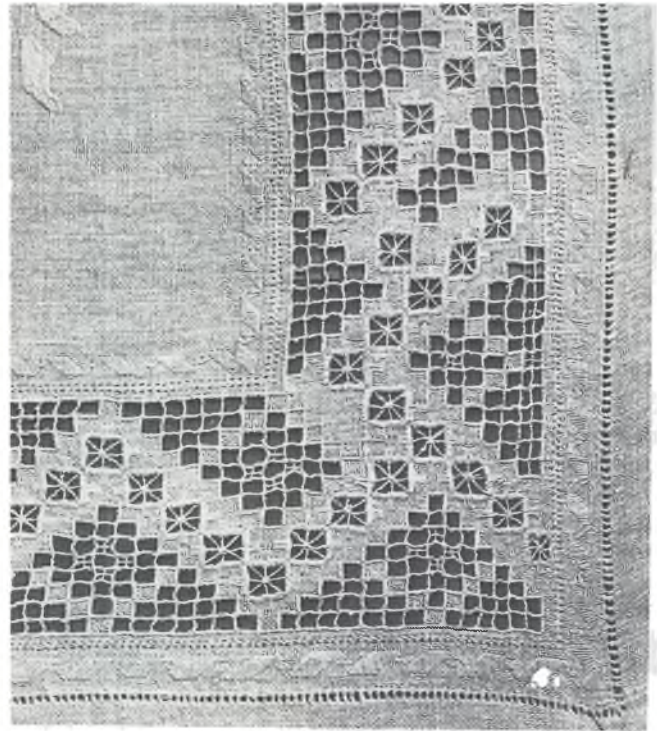
Іванна Бучак — 2 закладки до книжок, 5 подушечок, 2 краватки, 8 серветок.

Щиро дякую
Ірина Волосянська

КАТАЛОГ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ ДО ВИСТАВКИ "УКРАЇНСЬКІ ВИШИВКИ"

Випущений у двох варіантах — українською і англійською мовами — останній восьмисторінковий каталог виставки "Українські вишивки" приваблює чудовим мистецьким оформленням, яке виконала Марія Шуст, фотографії Володимира Грицина.

Автор каталогу Оксана І. Грабович у вступі пише про вишивки як вироби українського прикладного мистецтва. Вишивання має в Україні довгу традицію, вишивки були і є популярні в усіх клясах населення. Та й сьогодні українські жінки, включно з тими, що живуть в Америці, люблять вишивати і прикрашати вишивками свої хати та помешкання.

Скатерть. Приблизно 1900-го року. Синє льняне полотно вишите конопляними нитками бежового кольору. Полтавський гапт і вирізування. Пристосування полтавського взору. Вишивала Олена Пчілка.

Tablecloth. c.1900 Blue linen embroidered with beige linen threads. Long and short stitch, Cutwork, Drawnwork. Embroidered by Olena Pchilka.

ІРИНА Ю. ПИЗНЮК УВІКОВІЧНИЛА СЕБЕ У ВИШИВКАХ

На виставці "Українські вишивки — вироби прикладного мистецтва", що відкрилась в Українському Музеї 1 грудня, виставлено близько 30 вишивок роботи Ірини Ю. Пизнюк, яка померла 6 листопада 1979 року в Гантінгтоні, Н.Й. Всього вона подарувала Музеєві близько 60 вишивок і 200 писанок.

Покійна була майстром української вишивки, уміло пристосовуючи стародавні традиції народного мистецтва до модерних смаків і вимог. Вона казала, що любити мистецтво, а головне вишивку, її навчила ще на батьківщині Ольга Бачинська, знавець і збирач народніх узорів.

Ірина Ю. Пизнюк народилась 28 квітня 1908 року у Стрию, Україна. На Батьківщині учителювала. В 1940-х роках переїхала до Німеччини, де здобула фах медсестри і за цим фахом працювала. В 1950-х роках прибула до США, жила в Міннеаполісі, Мін. і увесь час працювала як медсестра. У вільні години багато вишивала і писала писанки. Майже всю свою збірку вишивок і писанок подарувала Українському Музеєві у Нью-Йорку.

Здійснити цей щедрий дарунок сприяла Іванна Клим, референтка мистецтва і зв'язків з Музеєм Нью-Йоркської Окружної Управи Союзу Українок Америки.

Доріжка на стіл. Біле льняне полотно вишите чорними і червоними нитками. Хрестиковий стіб, стібнівка і мережка.

Tablecloth-runner. White linen embroidered with black and red cotton threads. Cross stitch, Drawnwork, Square Holbein stitch.

ПОЕТЕСА І ПИСЬМЕННИЦЯ ВІРА ВОВК ПРИЇХАЛА ДО США.

Відвідини у редакції "Свобода". Зліва сидять: Іванна Рожанковська — голова СУА, Віра Вовк — гостя з Бразилії, Уляна Любович — редактор "Нашого Життя". Стоїть — редактор Євген Федоренко. Світлина ред. "Свободи"

Віра Вовк, відома не тільки з своєї поетичної та прозової творчості, але теж з незвичайно цінної перекладницької та видавничої діяльності, прибула до США на початку січня 1980 р. Її приїзд попередила поява книги поезій "Меандри" (у п'ятьох мовах) з малюнками Зої Лісовської. Але вже давніше видала Віра Вовк ряд розкішно оформлених видань в тому цінну Антологію Української Літератури португальською мовою.

Віра Вовк відвідає різні міста США та Канади, де відбудуться її зустрічі з громадянством організовані більшістю СУА. Під час тих зустрічей Віра Вовк планує перевести дискусію на тему "Вищі форми української культури".

Не попереджуючи змісту цієї гутірки — дискусії можемо сказати тільки те, що гостя заступає погляд, що нашим обов'язком є плекати і презентувати вищі форми української культури (література, образотворче мистецтво, театр тощо).

Щоб познайомити громадянство зі своїми плянами та осягами, Віра Вовк в товаристві голови СУА Іванни Рожанковської та редактора "Нашого Життя" Уляни Любович відвідала редакцію щоденника "Свобода", де розмову з відвідуючими перевів ред. Євген Федоренко. В товаристві ред. Антона Драгана оглянули гості архіви та висилкову книгарню "Свободи". Вкінці відбули теж розмову з касиром УНСоюзу Уляною Дячук, головним секретарем УНС Володимиром Соханом та головним організатором УНС Василем Оріховським.

ПОДЯКА

Найщирішу подяку складаю **89 Відділові СУА в Кергонксоні** за вислови співчуття по втраті мого дорогого мужа, як теж за дар на Український Музей. Рівнож щира подяка членкам 28 Відділу СУА за щирі співчуття. Замість окремих подяк складаю 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Зеновія Ковальська
членка 89 Відділу СУА

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК СУА

Вітаємо нових членок, які вступили до 83-го Відділу СУА: в 1978 році: Ірена Бадяк, Марія Бродило, Анна Плєскун, Оріся Лаба, Стефанія Косович,
в 1979 році: Богданна Слиж.

Лідія Черник
організаційна референтка

Докінчення. Замість новорічної ворожби.

Як ми їх зустрічали? Різно — від ентузіазму до критики.

Наше понаття про те, якою повинна бути боротьба за волю спирається на поняттях, які були актуальні перед сорока роками. Правда ціль боротьби залишалася й мусить залишитися, поки існує наш нарід на земній кулі. Але більшість споміж нас очікувала, що ті, хто приїжджає, будуть такі ж як ми. Навіть слухати не хочемо про інші засоби боротьби, хоч називаємо себе демократами. А вже зовсім не беремо до уваги те, що кожний з них в меншій чи більшій мірі перейшов через тюрми, заслання, переслідування, які напевно мають вплив на те, як вони видять світ.

Коли ми подивилися б з перспективи тих кількох літ, з віддалі, яка дозволяє видіти цілість, а не подробиці на те, що зробило, тих кілька осіб у широкому світі для нашої справи, ми змогли б оцінити їх як треба. Вони ж бо пробили вузьку щілину, крізь яку світ бачив нашу батьківщину. Вона перестала бути незнаною країною, назвою, словом, а стала конкретною Україною, яка бореться за свою волю.

І в тому небезпека для наших ворогів. І вони напевно не занедбують намагань, щоб нас знищити. І, як бувало вже у нашій історії, щоб ми не стали силою реальною і небезпечною, треба нас розбити, роз'єднати. А це робити найкраще від середини, нашими власними силами.

Милозвучними словами про любов батьківщини, "міцними" словами проти тих хто "не такий як ми", розбиваємо самі нашу одність. У польській газеті, яка виходить у Нью-Йорку пишуть, що українців можна навіть добра й корисна подія ділить. Словами, хоч як "міцними" не можна нічого збудувати, але можна розпалити з тліючого сумніву ненависть, особливо, коли це робимо в ім'я патріотизму. Тоді то увагу відвертають від зовнішньої небезпеки, а починається внутрішній роздор і поборювання "ворога", який іде до тієї ж цілі, але не такою дорогою, яка нам подобається, видається єдиною можливою. Використовуючи вибрані з тексту місця, слова, зручні промовці вміють звернути увагу слухачів проти тих, які наражуючи своє життя і своїх близьких стали по тій стороні, де йде боротьба за волю батьківщини. Така тактика робить з нашої спільноти зліпок частин зайнятих поборюванням себе у нутрі. Це особливо повторюється в грізних моментах, коли одність особливо необхідна, коли здалеку чути громи. Десь хтось радується з нашого розбиття, самознищення. І це повторюється в нашій історії. Чи ніколи нічого ми від неї не навчимося? Кому ці непорозуміння потрібні? Напевно не Україні!

Якіж можуть бути новорічні бажання. Повторюємо часто "Боже, нам єдність подай" Але ж та єдність не може прийти без нашої участі, без зусилля пізнати тих, хто йде поруч, а пізнати значить полюбити й поважати.

У. Л.

НАША ОБКЛАДИНКА

На нашій обкладинці, а теж на ст. 2-й і 3-й найдете фрагменти святочних карток, виданих уже більш, як 30 років тому у Німеччині в т.зв. часах Ді — Пі. Видало їх видавництво "Пласт", проєктував Едвард Козак. Ми нашли їх серед давніх карток-пам'яток.

Збирання поштових карток, хоч не так поширене як філіателистика, може бути дуже цікавим "гоббі". Правда важко було б найти особливо цікаві давні картки, бо ж напевно мало хто покидаючи рідну землю, забирає зі собою якраз такі речі. Хіба через випадок найти можна поміж нашими пам'ятками таку карточку. Збірка листівок була б цікавим причинком до історії поштового листування а теж поточного життя батьків чи дідів.

Колись суттєвим елементом листування була таємниця. Уявім собі "поштильйона", який їхав у запряженому у чвірку коней диліжансі, трубкою сповіщав свій приїзд і вручав адресатам листи, запечатані особистим знаком відбитим на воску чи лякові.

Часи змінилися, прискіпилося життя й спосіб комунікації, отже й листування. Поштові картки, відкритки, появились приблизно у 1870 році. Першими почали видавати їх поштові уряди в Англії, Німеччині, Росії і Франції. Їх форма була точно окреслена. По одній стороні було місце призначене

на адресу й поштову марку, а на відвороті на листування. Ще й досі дехто вживає того роду картки на ділове листування.

Адресу писали тоді великим оздобним письмом; зліва в горішньому куті картки було місце на адресу надавця, а по протилежній стороні, місце на поштову марку. Посередині містили ініціали, портрети пануючих у даному краю, або герби міста. Впродовж кільканадцятьох років з цього розвинулася листівка з рисунками, образками-картинами. Спершу картина займала половину місця, призначеного на листування, а згодом поширилася. Біля 1900 року пересічна поштова картка мала на одній стороні краєвид, рисунок чи малюнок, а на другій адресу. На призначеній на адресу стороні не вільно було нічого дописувати. Сама картинка чи рисунок мала без слів висловлювати думку того, хто її вибрав. Зображення мусіли багато "говорити" так, щоб адресар зразу міг догадатися, про що йдеться.

Якби нам вдалося зібрати листівки з початку нашого століття, ми побачили б малюнки, фота чи рисунки, які давали б уяву про різні елементи тодішнього життя, зацікавленнь, поняття про красу чи дотеп, спосіб висловлювання почуттів, приязні чи любови. Ми бачили б, яка була мода, обстановка, а на інших листівках перші "повітряні кораблі", цепеліни тощо.

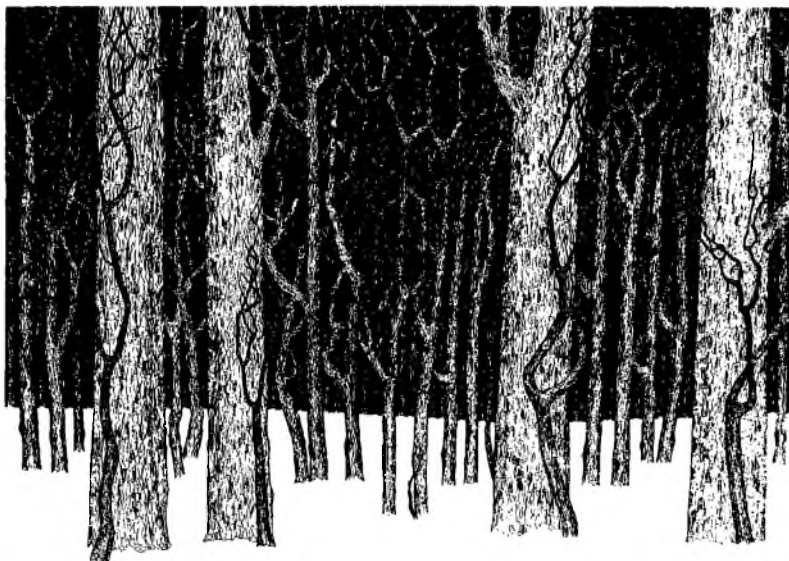
Від таких початків поштова листівка зробила далеку дорогу. Сьогодні картки чи листи з рисунками й текстом, це цілий великий промисел, особливо в Америці. В ньому заангажовані графіки, друкарні, а теж автори текстів.

Наше українське суспільство теж розвинуло цю ділянку графіки й друку. Перед кожними святами чи то Різдва, чи Великодня ми дістаємо грубі пачки з картками, які присилають нам різні організації, чи інституції. Це, з однієї сторони повинно упрощувати процедуру святочних бажань, так дуже поширену тут (пишемо навіть до людей, яких щоденно зустрічаємо), але це приносить теж дохід корисним організаціям чи установам. На жаль не завжди такі картки своїм змістом і виконанням зроблені на доброму мистецькому рівні. Вони подумані так, щоб зворушити, пригадати святкування на рідних землях. Інколи поруч релігійних сцен на картці "накопичені" краєвиди, святочні, традиційні столи, вишивки і все багатство святочної обстановки. Очевидно не всі картки такі. Деякі установи присилають "мішанку" добрих, мистецьких і менш вдалих карток. Інші мають уже вироблену опінію про якість своїх карток. Назвемо тут церкву св. Івана Христителя у Гантері, від якої дістаємо переважно зі смаком видані карточки.

Цього року Український Музей видав нову серію карток, між якими є не тільки святочні. Найдемо там ікону майстра-іконописця Петра Холодного, фото з різьби Михайла Черешньовського, репродукції графіки Аркадії Оленської — Петришин, малюнку

1. Е. Козак. Козак Мамай
2. Арґадія Оленська-Петришин. Зимовий краєвид. Рис. Листівка У.М.
3. Листівка рис. Ахсентовича — XIX ст.

1. E. Kozak. Kozak Mamay.
2. Arcadia Olenska-Petryshyn, Winter View, etching. The Ukrainian museum postcard.
3. Postcard, etching, Aхentovych XIX c.

Любослава Гуцалюка і дві репродукції ілюстрацій із "Ізборника Великого Князя Святослава Ярославича 1073 року".

Деякі наші мистці відомі з своїх карток-поштових листівок. Одним з них є Едвард Козак, якого картки найшли ми серед давніх пам'яткових "скарбів". Цього року дістали ми картки-малюнки Едварда Козака видані Братством Колишніх Вояків 1-ої Дивізії. Кольорові репродукції малюнків, Ека і його синів, які завжди можна знайти у Гантері, це не тільки листівки, але й пам'ятки з виставки. Давні серії карток як "Село" це першорядний вклад у діланку шаржів-карикатур.

З інших знаних мистців згадаємо картки Святослава Гординського його серію народних одягів з різних околиць України, які вийшли вже з обігу, так як і картки з графікою Мирона Білинського. Любимо картки Мирона Левицького, Ліди Палій та Кричевських. Окрему позицію займають репродукції

з малюнків на склі Ярослави Сурмач, а теж велика кількість різномірних карток — графік Якова Гніздовського. Видавав картки Б. Божемський, а останньо Ярослав Вижницький. Видавалися теж картки з вертепу Слави Геруляк, а теж деяких графіків з України як Богдана Сороки, Юрія Логвина, Якутовича та інших.

Докінчення на ст. 12

"ДАЙТЕ ДЯДЬКУ П'ЯТАКА"???

Січень стоїть у нас не лише під знаком свят, але ще сильніше під знаком коляди. На жаль, коли паде слово "коляда" на думку насуваються мені не так мелодії усіх тих наших численних і гарних різдвяних пісень, але бачу перед очима десятки білих паперів із написами різних збіркових лист. Коляда на ЗУДАК, коляда на УККА, на школу, церкву, Пласт, Визвольний Фронт і т.д.іт.д.

У січні віднаходять вашу хату, усі вони, збірщики на "народні цілі", які називають себе "колядниками". Справді, вони лише по назві колядники, бо частенько навіть не завдають собі труда заспівати, а всувають у відкриті вами двері листу зі словами "ми прийшли з колядою на...". Відповідно до величини вашої пожертви (а ви скоренько очима проходите листу, скільки дали ваші попередники) дістаєте сердечне або менше сердечне "дякуємо" і на тому "колядники" відходять. Часом їх цілий гурт, часом 2-3 особи, а часом тільки один відважний "бойовик" за "визволення".

Але найчастіше колядники, це такі групки молоді, що збирають на церкву, українську школу чи на свою молодечу організацію. Часто також ті самі діти приходять до вас двічі або і тричі — лише з іншими листами. В засаді отже традиція задержана, бо і в нас колись колядували діти та молодь. Тільки "колись" вони ходили з приємністю, колядували а тепер звичайно з примусу. Їм кажуть це робити, дають листи, адреси й вони мусять іти... колядувати? Ні, збирати гроші, бо ж їм сказали, що це найважливіше, ба навіть дають нагороди тим, що найбільшу суму призбирають.

З гуком і криком переганяються по сходах і вулицях, де живуть українці, часом заспівують одну

строфку "Бог предвічний" (бо до дальших не знають спів) простягають господарям листу, беруть гроші і біжать далі. Коби якнайскоріше закінчити цей неприємний обов'язок і сісти знову при телевізорі, у кіні чи слухати голосної музики.

Не думайте Шановні Читачі, що ми їх осуджуємо, або, що цей песимістичний образ неправдивий. Це наша вина, що в більшості випадків так воно і справді є. Це ми саме тут, на вільній землі, де може лунати кожна пісня, загубили справжнє значення коляди, це ми не вміли навчити наших дітей і їх дітей колядувати, а перш усього це ми всуваємо їм у руки збіркові листи.

Але, скажете, і у традиційному колядуванні та віншуванні просили молоді колядники "п'ятака" і діставали його чи горіхи. Так, це правда, тільки те, що колись було символом, стало тепер самоціллю. Шукаю, випитую та ніяк не можу найти початку цих збірок на "коляду". Кажуть, що після Першої світової війни, в Західній Україні почали колядувати на Рідну Школу, щоб в такий посередній спосіб допомогти дітям учитися в українській школі. А як було в інших частинах нашої землі? Чи ті різномірні збіркові листи і ривалізація організацій, що збирають, почалася щойно в 40-их роках, чи на еміграції? Але джерело і аналіза того явища належить до праць соціологів, до того ми ніяк некомпетентні, та не маємо можливості змінити того, що зараз стало вже правилом.

Ми тільки так бажали б пережити знову колядників таких, як їх рисують на наших різдвяних картках, оспівують у сентиментальній літературі: з багатством коляд, теплими бажаннями і... без збіркової листи.

Докінчення наша обкладинка

У цій короткій статті нема змоги згадати усіх мистців, яких картини репродуковано на картках

Було б цікаво коли б хтось із наших читачів пошукав між пам'ятками якісь давні картки. Можна б їх показати нашим читачам на сторінках "Нашого Життя". Їх перегляд міг би дати погляд на історію цієї цікавої, характеристичної для різних часів і моди звичаїв та замилювань. — ділянки.

Покищо крім давніх карток Ека, які хоч видані на ненайкращому папері, а такому який був доступний у тих часах Ді -П-і. і, які є взірцем того, як можна в мистецький спосіб без пересадної декорації зобразити різдвяні сцени ми нашли ще дві дуже давні картки, писані, а властиво вислані закоханим. Подаємо тут обі сторони адресу й картинку. Видно з них як колись, без лишніх слів висловлювано

свої почування. Цікаве й те, що адреса писана українською мовою, а було це за Австро-Угорського панування.

СПРОСТУВАННЯ ДО СТАТТІ ІВАННИ РАТИЧ В Ч. 10 "НАШОГО ЖИТТЯ"

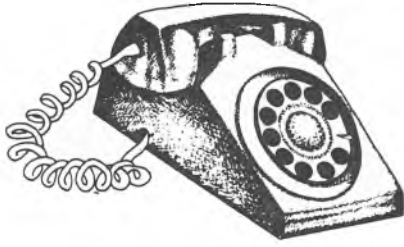
Д-р Іванна Ратич виголосила на Конференції Голів Окружних Управ, яка відбулася 26 і 27 травня доповідь на тему: "Фінансовий стан СУА". Цю доповідь на підставі магнетофонного запису надруковано у "Нашому Житті" ч. 10 за листопад 1979 на ст. 4 — 5. Не зазначено, що це була доповідь, а не стаття написана для друку.

В другому абзаці у четвертому реченні пропущено слово "не", що змінює сенс висловленої д-р І. Ратич думки. Це речення повинно звучати:

У нас такої системи нема і я не думаю її пропонувати.

Просимо вибачити

Редакція "НЖ".

Тільки між нами і телефоном ...

КОЛИ МИ ЗАБАГАТО ГОВОРИМО...

АБО ГОВОРІМ БЕЗ ПРОЛОГІВ!

Одного літа під час відпочинку, серед більшої групи знайомих, нас повідомлено, що приїде п. Б. Наше товариство зраділо, бо завжди приємно говорити з такою цікавою особою. Серед нашої групи була молода студентка, яка запитала мене скільки років має Б.

— Панно Олю, пан Б. має 41 років і одружений на жаль — я відповіла.

— Але пані Любо, я не зацікавлена в нім з тієї сторони, що вам приходить на думку. Мене його подружній стан не цікавить.

Я очевидно, дещо змішалась, що в таку ситуацію поставила себе й Олю й тому запитала, чому важлива для неї інформація тільки про вік.

— Справа в тім: я запримітила, що чим старша людина, то тим довше відповідає на просте питання.

Мене це досить здивувало. Тому я дальше просила Олю вяснити.

— Ось так, пані Любо. Запитайте старшу паню про назву ось цієї квітки. Відповідь правдоподібно буде така: О, в моїх батьків, у містечку Л., було їх багато. Пригадую, як це часто молодь бувала в нас у городі. Один молодий студент раз зірвав кілька цих квіток, анемонів і подав мені, бо мені підходили до суконки. Він потім став активним в громаді К., і навіть був непоганим поетом. Він... -і так дальше буде продовжуватись відповідь про — анемони.

Ми дальше вели розмову на цю тему. Оля пізніше додала ще інші приклади.

— Не раз коли приїздить якийсь доповідач це саме можна спостерегти. Запитайте його чи її, які прикмети мистця А. він вважає найбільш замітними. Дуже часто, якщо це старша особа, то почне з коли перший раз почула про А., хто був тоді відомим, які мистці звичайно подобаються, а тоді — вкінці дійде до А.

Дальше Оля описувала свої спостереження про цю справу, коли я хотіла боронити старих.

— Пані Любо, я не тверджу, що всі такі. Взагалі люди звичайно не уважно слухають питання чи твердження під час розмови. Мало хто відповідає точно. Та чим люди старші, то люблять подавати всі інформації, що пов'язані з даним фактом — замість казати про сам факт. Очевидно, часом потрібно описати тло — але це незавжди потрібно, та й незавжди слухач має час на обширену відповідь.

— Але панно Олю, чи не спостерігаєте, що мало хто тепер вміє взагалі вести цікаву розмову. А це вимагає свого роду мистецтва!

— Це інша справа. Але, скажім, що мені потрібно листового *паперу* для писання якоїсь статті. Я повинна прийти до Вас і запитатися чи у Вас такий є. Тільки, якщо буде видно, що Вам важко розстатись з зайвими двома-трьома листками, я можу додати, що "Наше Життя" замовило в мене статтю і це справа термінова, а ось в мене тут на вакаціях забрудились квітами мої картки...

— А як старша особа полагодиць цю справу, панно Олю?

— Це може бути так само, а може й бути так: Пані Любо! Уявіть собі, щойно говорила я з паном Ч. (він вже сьогодні не кашляє). Він мені передав вчорашню "Свободу" й ми говорили про похорон Т. Я знала Т. досить давно, ще тоді коли ми їздили разом у гори. Коли я подивилась на дату газети, і т.д., і т.д. поки дійде до того, як собі пригадає про обіцяну статтю, звідки знає редакторку і т. п. — аж, — дійде до *паперу!*

— Є такі люди що люблять давати довгі прологи — вступи, поки дійдуть до головної теми. Хоч ці прологи можуть бути часами цікавими, але — вони рідко потрібні. Треба вміти концентруватись на головній думці і не губити її серед численних побічних деталей. Розводнювання часто послаблює річ.

— Отже це не справа чемности тільки — спершу вислухавши уважно питання, інформувати виразно? Це є ще намагання поділитись знанням.

— Дехто з старших дуже любить домінувати своїм говоренням серед групи. В результаті одні його не уважно слухають, а інші оминають розмову з старшими. Та коли людина й має багато інформацій про дану тему — всеодно не повинна їх висипувати перед слухачем, якщо про це не просять.

Інформації чи поради треба давати тільки тоді, коли вас про них питають. Тоді, чи молода, чи старша людина вона буде побажаною в товаристві. Настирливих всезнайків чи нудярів, молодих чи старих ніхто не любить; а коли комусь приємно з кимось поговорити, то напевно своїми питаннями дасть заохоту до розмови!

Я погодилась.

Любов Капинович

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

УПОРЯДКУВАЛА СВІТЛАНА ЛУЦЬКА-АНДРУШКІВ

УКРАЇНА

■ Дитячій письменниці **Інні Кульській** минуло цього року сімдесят років. З 1934 р. систематично друкує вірші та п'єси для дошкільнят і молодших школярів. Знані її казки "Куций хвіст" (1964), "Про дівчинку Василю та пісеньку — веселинку" та інші. Її веселі дошкільні вірші зібрані у гумористичних збірках "Звідки двійки?", "Пучок веселих колючок", "Їжачиха". Цього року у видавництві "Веселка" побачила світ її книга "Хоровод чудних пригод" з передмовою М. Сингаївського. Твори Інни Кульської переложені на інші мови Радянського Союзу.

■ **Наталка Чернова**, випускниця Харківського художньо-промислового інституту це молода талановита малярка. Від 1966 року її картини виставляються на різних виставках. Особливо цікаві її вдумливі портрети, що вражають своєю небуденністю. Наталка Чернова теж добрий кольорист. Краски, якими вміло орудує малярка надають атмосферу та глибину зображеному. Малярка працювала в дитячій художній школі та в Музеї народної архітектури та побуту УРСР в Києві.

■ У книгосховищах Львівської наукової бібліотеки знайдено старослов'янський "Буквар". Знавці книгодрукування ствердили, що ця книга, яка була видана ще у XVII столітті, є рідкісним виданням. Знайшла цей буквар, завідувача відділом бібліотеки **В. В. Мінаєва**.

■ У київському видавництві "Наукова думка" недавно вийшов друком останній том нової 12 томової збірки зібраних творів Лесі Українки. Видання відкриває вступна стаття літературознавця Євгена Шаблювського. До збірки ввійшли її поетичні, драматичні, прозові, літературно-критичні та публіцистичні твори, також переклади, записи народної творчості й листи. Дванадцять-томне зібрання творів Лесі Українки вийшло 100.000 накладом.

ІТАЛІЯ

■ Рим. З кінцем 1979 року **сестра Софія**, Чину Святого Василя Великого, блискуче захистила

докторську дисертацію в Папському Східному Інституті. Темою її дисертації були жіночі монастирі в Україні в XVII-XVIII століттях.

США

■ Дітройт, Мічіген. Появилася нова пластинка у виконанні співачки драматичного мецо-сопрано **Христини Липецької**. На пластинці наспівані оперові арії: Чайківського, арія - опери "Жанна д'Арк, Глюк "Альцести", Бізе, "Кармен", Верді "Іль Троваторе", Гуно "Фавст" виконані у французькій, італійській і українській мовах при супроводі симфонічної оркестри. Награні теж українські пісні Білаша "Горить мое серце", слова Л. Українки, Степового "Утоптала стежечку", Фоменка "Верба", Лисенка "Дощик" і Майбороди "Елегія". Пластинку видала Симфонічна компанія у Мічігені. За виконання арії "Adieu, Forest" з опери Жанна д'Арк П. Чайковського, номіновано Х. Липецьку як кандидатку на здобуття Grammy Award в оперовій ділянці на 1979 р. Співачка znana з своїх виступів серед української й англомовної публіки.

■ Грудневе число журналу "Америка", яке видає американський уряд російською мовою і, яке є призначене для читачів в Радянському Союзі, є частинно присвячене життю американців українського походження. Обкладинка прикрашена світлиною популярної співачки Меланії Сафки, якої пластинки розійшлися 22 мільйоновим накладом. Репортаж про визначних американців українського походження включає жінок: Анналізу Ільченко, колишню "Місс Америку 1975" яка працює у Вашингтоні в бюро конгресмена Е. Бирда з стейту Ровд Айленд та правника Мішель Митренко, що працює консультантом нафтової фірми "Сан". Також поміщено світлини й коротку статтю про Український Музей.

■ Дейтон, Огайо. При Дейтонському університеті від довших років існує Міжнародний Інститут Марійських дослідів, який є частиною римського "Понтифікального Інституту Маріанум" і уповноважений до признавання докторатів богословії з

НОВИНА З ОСТАННЬОЇ ХВИЛИНИ...

Висліди конкурсу з нагоди Року Дитини на написання твору для дітей:

Перша нагорода: "У намальованому світі" (Вільшанка) — Ганна Черінь

Друга нагорода: "Бабусин подарунок" (Десна) — Ольга Гаєцька

Третя нагорода: "Глиняний збанок" (Вікторія) — Лідія Тавридзька

Вирізнені: "Як ведмедик перкатоносець став послушним" (Юлія Ярославна) — Ярослава Божемська

"Пан Коцький" (Підпеньок) — Ігор Качуровський

"На ставі" (Фунька) — Стефа Колодницька

"Скрипочка Тамари" (К. Д.) — Дарія Кузик

"Дві вивірки" (Мама) — Світляна Кузьменко

"Луна" (В. Гнедич) — О. К. Пастухів

"Казка про двоє дівчаток балеринок" (Юра Стрибор) — о. Микола Угорчак-Погідний

"Я піду" (Іванка Орлицька) — Катруся Федорика — 12 років

Склад журі: Богдан Нижанківський, Віра Андрушків, Ксеня Кучер.

Більше про конкурс в наступному числі.

ЛИСТУВАННЯ

Грудень 18-го, 1979.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ВИХОВНА КОМІСІЯ

ВШАНОВНІ ПАНІ,

Щирі гратуляції Виховній Комісії при Головній Управі СУА, що нарешті звернено увагу на те, чим український нарід так завзято чваниться, а кожна мати старається заспати своє немовля до сну і видано аж з нагоди Міжнародного Року Дитини касетку "Слухайте і Співайте" — посібник для навчення співу. ("Америка" ч. 180, стаття Л. Цегельська).

Де діти — юнаки, юначки там спів, гри й забави.

Відповідно видана касетка, під оглядом мови — дикція, співу — легка, весела мелодія, припадає до серця дітям і вони з радістю присвоюють собі українські слова та мелодію. А це надовго залишиться в них.

Прошу прийняти скромний даток дол. 25.00 на ту ціль, а зворотню поштою переслати касетку для нашої внучки.

Згори дякуємо й бажаємо успіхів у праці на національній ниві.

М і М. Жарські

СЛУХАЙТЕ — І СПІВАЙТЕ

ПІСНІ І МАРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ НАГРАНІ НА ЛЕНТІ

ВИДАЛА ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Виконують: Христина Липецька — мецо-сопрано
Марія Лісовська — фортепіан

Учть дітей співати за допомогою цієї ленти

Текст пісень залучений

Замовляти:

Ціна 6.00 дол.

UNWLA
108 SECOND AVE.
NEW YORK N. Y. 10003

або IRENA LONCHYNA
20175 LUMPKIN
DETROIT, MICH. 48234

UKRAINIAN MUSEUM
203 SECOND AVE.,
NEW YORK, N. Y. 10003

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Христини Оленської**, улюбленої і люблячої донечки Марії і Івана Оленських, 62-ий Відділ СУА в Глен-Спей, Н. Й. складає 70.00 дол. на Український Музей. Марія Оленська активна членка, тепер культурно-освітня референтка Відділу

Управа 62 Відділу СУА.

Замість квітів на свіжу могилу нашого приятеля **Інж. Миколи Яримовича** складаю 10.00 дол. на Український Музей.

Марія Ржепецька

ПОДЯКА

Докінчення: КАЛЕЙДОСКОП..

спеціалізацією у Маріології. Тут знаходиться бібліотека, яка від 1943 року спеціалізується в збиранні матеріалів зв'язаних з почитанням Пречистої Діви Марії. Це є найбільша книгозбірня Маріології у світі. У бібліотеці працює українка **Галина Николишин**, яка старається про поповнення цієї збірки матеріалами українською мовою про поширення Марійського культу серед українців на рідних землях і в діаспорі.

Цією дорогою складаю щирі подяку Управі і всім паням **47 Відділу СУА** в Рочестері за вислови співчуття по втраті мого батька **бл. п. Маркіяна Грабовенського**, як теж за датки на Пресовиф Фонд "Нашого Життя". При цій нагоді складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Тетяна Шутер
членка 47 Відділу СУА

СПОГАДИ — ВІЙНА І ВИЗВОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

Продовження

Замовк, а за хвилину крикнув:

— Клич лікаря. Клич зараз же! І підніс руку, щоб вдарити мене. Студент-помічник був близько і підбіг до нього. — Кінчайте мене, ваше благородіє, більш терпіти не маю сили...

Студент набрав морфію до шприци, але хворий відштовхнув його руку. Підніс свою до чола і став христитися. Та в половині хреста його рука безвладно упала.

Була це взагалі жахлива ніч. Вмерло кілька ранених. Постійно треба було піддержувати чи присипляти інших. До того я була єдиною вартовою із молодим студентом, що в ту ніч дістав своє шпитальне хрищення.

Вранці о год. 7-мій походились лікарі. Зразу пустили в рух операційну й там ноги й руки ампутовались десятками. І все через те, що ранених не перебандажовано з перших позицій впродовж 8-10 діб, а була ще тепла осінь. Сморід від ран був такий, що ніхто в шпиталі не міг проковтнути сніданку. Як сталося таке недбальство — трудно пояснити.

Тоді ж привели одного татарина. Гарячка трималась у нього на 40 з гаком. Хірург настоював на негайній ампутації ноги вище коліна, але бідаха й чути про те не хотів. На всі мої намови відповідав лиш гіркими сльозами й криком "Алла! Алла!"

— Останній час на щось рішитись, говорив мені хірург. — Умре без сумніву! Рана смердить до неможливости, хворий виснажений... Я зараз наготовлю інструменти, а ви постарайтесь намовити його!

За цей час я вже встигла пізнати нашого хірурга. Я знала, що він не жартує і не старається легкодушно збутись випадку. Підійшла до татарина й до останньої хвилини не знала з чого почати.

— Жінку маєш? Дітей маєш? питаюся. Він кивнув головою.

— Умреш, не побачиш! Продовжую свою страшну операцію. — Треба відрізати ногу, — кажу так, ніби це проста й легка річ.

Він глянув мені в очі і на цей раз не закричав, але дві великі сльози скотились йому по обличчі. По хвилині тихо сказав мені:

— Бери! За п'ять хвилин він уже був на операційному столі, а я гріла гарячими пляшками його ліжко в окремій кімнаті. Довго тягнулась операція, а може це мені так здавалось? Кожної хвилини чекала повідомлення, що він сконав під ножом. Нарешті його принесли і хірург сам його поклав на ліжко,

суворо наказуючи мені особливу увагу для нього. При відході сказав: — Бувають різні чудеса, Ганно Вікторівно! Але пам'ятайте, що його життя в руках Божих, а частинно й ваших! Якби що треба було, я в операційній. Не спускайте руки з живчика!

Довго татарин не міг прийти до притомности. Коли отямився, то почав тремтіти всім тілом. Його підкидало на ліжку, а тому що він був без сорочки, я помітила, що груди й плечі його були вкриті маленькими, червоними міхурцями. Я хотіла обтерти його, але це не помагало. Покликала хірурга, і він пояснив мені, що це дуже рідке явище, т. зв. "кривавий піт" від вичерпання, а не стирається, бо ж це капілярні, підшкірні краплини крові.

— Дайте йому зараз же вина, для підтримання серця! Але тут я натрапила на рішучий опір хворого. — Не вільно, Пророк не дозволив! Довелось дурити його, впевняючи, що це не вино, а ліки і дещо таки вдалося влити йому в уста.

А кілька тижнів згодом це був найвеселіший хворий у моїй палаті, а я найщасливіша сестра! Хірург теж весело посміхався, оглядаючи його ногу. Оттакі хвилини найбільш радісні у житті сестри й лікаря та винагороджують за всі невдачі і сотні смертей.

Фахових сестер все ще не присилали. Ми обходились тими, що зголосились добровільно. Не можу без сміху згадати деяких епізодів із їх практики. Доброї волі їм безумовно не бракувало, але не раз виринали зовсім несподівано різні непорозуміння.

Так застаю одного дня вранці одну з найкращих сестер у сльозах.

Що сталося, питаюся та вона мовчить. По довгих розпитуваннях чую, що хворий вилаяв її поганою московською лайкою. З обуренням накидаюся на зовсім легко раненого хлопця.

— Як смієш ти лаяти сестру? Ти ж знаєш, що вона тяжко працює та тобі лиш добра бажає?

— Еге, відповів хлопець, — а чого вона мені вночі спати не дає? Тільки ми умостилися на сон, а вона тут, як та осіння муха: "Голубчику, чи тобі чогось не треба?" Вже прикидаєшся, що нічого не чуєш, мовляв спиш, так вона почне гладити по голові! А я тоді вилаявся, щоб відчепилася, бож мені спати хочеться!

— Але лаяйтесь все ж не вільно, спустила я мимоволі тон, зрозумівши і самооборону хворого, що виснажений фронтними трудами хотів перш за все виспатись і образу сестри, яка щиро хотіла прислужитися хворому, а натрапила на грубіянство.

Продовження буде

Жовтнєве засідання Головної Управи СУА, яке відбулося 27-го до 28-го жовтня 1979, винесло постанови і рекомендації, що повинні служити допомогою у веденні нашої праці. Вони немов рамки, в яких кожна клітина СУА розмальовує своєю діяльністю, власну картину. Рамки потрібні на те, щоб так дуже різноманітна праця наших Відділів і Округ творила одну, гармонійну цілість. Постанови кожного засідання Головної Управи мають своє джерело у загальних напрямних праці СУА, у резолюціях Конвенцій СУА; слідкуючи за ними можна зазначувати розвиток нашої організації. Тому подаючи до загального відома постанови і рекомендації з останнього засідання Головної Управи, що відбулося у жовтні 1979 р., ми одночасно просимо звернути вашу увагу так на резолюції XVIII Конвенції СУА, як і на постанови Головної Управи (14 — 15 жовтня 1978 р.), що їх поміщено у "Нашому Житті" (жовтень, 1978). Можна завдати собі питання, що з тих постанов ми виконали, що вдалося, що треба міняти... Нам не слід ставитись байдуже до них, бо тим самим ми ставимось байдуже до нашої праці, нашого часу і наших фінансових засобів.

З важливіших проблем, які найшли своє відзеркалення у постановах і рекомендаціях Головної Управи, слід відмітити такі:

XIX КОНВЕНЦІЯ СУА

Постановлено, що XIX Конвенція СУА відбудеться 23-го до 25-го травня 1981 р — (Меморіал Дей) — у Філіядельфії, Пен.

Постановлено доручити Екзекутиві СУА покликати статуту комісію, яка повинна негайно почати працювати над можливими змінами статуту та дати такі зміни статуту референтці для оформлення.

ФІНАНСОВІ СПРАВИ

Постановлено пригадати Відділам, що усі записи (тестаменти), призначені на цілі організації (Відділів і Округ) є майном організації, яким завідує Екзекутива СУА. Вона творить з таких записів **фондацію** згідно з волею покійного, а відсотки з таких фондів є призначені на цілі вибрані покійним. Членки Відділів чи Округ, для яких

ПОДЯКА

28 Відділ СУА в Ньюарку жертвує на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол., як неприйнятий гонорар п. **Д. Колатапо** і рівночасно складає їй сердечну подяку за безкорисний виступ на нашій імпрезі "Китайська льотерія", в дні 28 жовтня 1979 р.

Управа 28-го Відділу СУА

Дарія Сірко у світлу пам'ять свого мужа протоєрея і декана **о. Ярослава Сірка** складає на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 25.00 дол., як вияв вдячності 33-му Відділові Союзу Українок Америки ім. Лесі Українки в Клівленді, Огайо за поміч і піддержку у хвилинах великого горя.

"НАШЕ ЖИТТЯ", СІЧЕНЬ 1980

зроблено такий запис, входять у склад **Комісії** такої **Фондації** та мають голос у його адміністрації

Постановлено вповноважити Екзекутиву надалі полагоджувати справу спадщини бл.п. Еви Сташків, членки 17 Відділу СУА при допомозі адвоката.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

Постановлено виготовити проект одностайного фірмового паперу для Округ і Відділів.

Постановлено доручити Округам і Відділам зареєструвати їхні домівки у місцевих телефонічних книжках і подати в них місце їхнього осідку.

ДІЛЯНКА МИСТЕЦТВА І МУЗЕЮ

Постановлено заохочувати Відділи надалі піклуватися Українським Музеєм.

Постановлено продовжувати реєстрацію предметів народного мистецтва; кошти такої реєстрації покривають Відділи.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

Головна Управа рекомендує:

Відділам і Округам — допомогти фінансово Екзекутиві СУА у покриванні коштів дороги членів Головної Управи СУА на річні засідання Головної Управи.

— Помножувати звіти голів Округних Управ та пересилати їх головам всіх Округних Управ щоб вони мали змогу познайомитися з працями інших Округ.

— Відділам; разом з членською вкладкою збирати передплату на "Наше Життя", Відділам і Округам: повідомляти Екзекутиву про різного роду виставки, що їх влаштовують Відділи на їхньому терені та, які увінчались успіхом так, щоб ці виставки можна було використати.

— Відділам і Округам, у зв'язку з Міжнародним Роком Дитини, стимулювати дітей до самостійного планування різних імпрез чи занять і до самостійного переведення їх під наглядом молоді і старших.

О. С. Процюк
пресова референтка СУА

Іван Керницький — **Ікер** перебуває ще в шпиталі, але почувається вже добре. Під час відвідин звернув свій гонорар за фейлетон поміщений в "Нашому Житті" та просив передати його сиротам у Бразилії (Стипендійний Фонд).

Бажаємо кріпкого здоров'я і дякуємо

Фалина Любінецька передала 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" Ця сума — це зворот гонорару за статтю поміщену в "Нашому Житті".

Дякуємо

Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

Вісті з Централі

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ" XVIII КОНВЕНЦІЯ РІШИЛА ЗБІЛЬШИТИ ЗАПАСНИЙ ФОНД ДО 75.000 ДОЛ.

ДО 31 ГРУДНЯ 1979 ЗЛОЖИЛИ:

ОКРУЖНІ УПРАВИ І ВІДДІЛИ СУА
ПОДИНОКІ ОСОБИ

45,145.61
8,749.39

53,895.00

СПРОСТУВАННЯ

"В "Нашому Житті" ч. 10 за листопад 1979 р. на ст. 21 надруковано останні дві лінійки з пропущенням. Містимо правильний текст:
30.00 дол. Євгенія Онуферко, Філядельфія (2-га рата)
25.00 дол. Юрій Лопатинський, Нью Йорк

Просимо вибачення

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "Н. Ж." ВПРОДОВЖ
МІСЯЦІВ ЛИПНЯ ДО ГРУДНЯ 1979 НАСПІЛИ
ТАКІ ПОЖЕРТВИ:

500.00 дол. — 99 Відд. СУА, Watervliet
50.00 дол. — 92 Відділ. СУА, Manville
20.00 дол. — Надія Китик, Nayak
40.00 дол. — Привіти, подяки, Замість квітів — Відділи
140.00 дол. — Привіти, подяки, Замість квітів — Поодинокі особи.

Щиро дякуємо

Іванна Ратич

ЦІЛОДЕННЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ СУА

Цілоденне засідання Екзекутиви СУА відбудеться 27 січня ц. р. в год. 10 рано в домівці СУА.

На полуденок запрошена Ніна Строката — Караванська, яка, як відомо, нещодавно прибула до США з України.

З ПРЕСОВОЇ РЕФЕРЕНТУРИ СУА.

До складу пресової референтури СУА запрошено заступницю голови СУА Христю Навроцьку

Олена Процюк
пресова референтка СУА

ХРОНІКИ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

Пригадуємо, що від початку 1980 р. кожна Округа буде присилати хроніку Округи та Відділів раз у рік за цілість діяльності з 1979 р. Хроніки мають бути переслані до "Нашого Життя" до 15 лютого ц. р. та будуть поміщені по черзі, як їх прислано. Хроніка повинна бути речева та цікава. Крім цього впродовж 1980 р. кожний Відділ може подати один допис про цікаву подію чи почин Відділу. Оплата за поміщення світліни на одну шпальту — 5.00 дол.

Христя Навроцька

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ЛИСТОПАДІ 1979 р.:

300.00 дол.: Об'єднання Українців Вашингтону (Перша половина призначеної загальної суми стипендії).

250.00 дол.: Євген і Мирослав Наливайки, Лестер Прері

По 150.00 дол.:

д-р Іван і Марія Галії, Вайнленд, Елі і Анна Матіяші, Аліквіппа, Ірина і Модест Кливаки, Кліфтон

110.00 дол.: Віра Мицьо, Мейпелвуд

100.00 дол.: д-р Данило і Ростислава Богачевські, Вієнна

50.00 дол.: Володимира Михайлів, Честер (доповнення 200.00 дол. стипендії)

по 40.00 дол.: Євгенія Онуферко, Філядельфія (3-я рата), 93 Відділ СУА, Гартфорд, на доповнення 150.00 дол. стипендії вплатили по 10.00 дол.: Катерина Оприско, Стефанія Сташишин, Ірина Капустинська, Анастасія Мерецак.

Разом 40.00 дол.

16.00 дол.: Ірина й Тарас Івасів, Філядельфія (доплата)

Разом 1356.00 дол.

ВПЛАТИЛИ В ГРУДНІ

350.00 дол.: д-р Євген і пані Мартинюк, Гуягоґа Фолс,

по 300.00 дол.: Євген і Мирослава Наливайки, Лестер Прері, Микола Бойчук, Бріджвотер

213.68 дол.: д-р Степан Булак, Торонто (Різдвяний дар для стипендійної акції СУА)..

по 200.00 дол.: Іван і Марія Крамарчуки, Рочестер, інж. Роман Левицький, Філядельфія, Володимира Демус, Мокена

по 150.00 дол.: Анна Самофал, Нью Брітен, Марія і Омелян Лєскоки, Льюрейн

100.00 дол.: інж. Валентин Сімянців, Філядельфія

75.00 дол.: Ольга і Богдан Козаки, Сілвер Спрінґ (доповнення 150.00 дол. стипендії)

50.00 дол.: Євгенія Онуферко, Філядельфія (Доповнення 150.00 дол. стипендії, уфундованої з нагоди Року Дитини)

продовження

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ

26.00 дол.: Членки 116-го Відділу СУА, Ірі

25.00 дол.: Іза Боярська, Нерровсбург

20.00 дол. Остап Миськів, Аліквіппа (доплата до 200.00 дол. стипендії)

10.00 дол.: Олена Бачинська, Нутлей

Разом 2.369.68 дол.

Ірина Качанівська

СПРОСТУВАННЯ

В "Нашому Житті" ч. 11 за грудень 1979 на сторінці 24 помилково надруковано підписи. Подаємо їх у правильно-му звучанні:

Олена Процюк
пресова референтка СУА

Анна Максимович
пресова референтка
Округи, Філадельфія

КУРАТОРІЯ ФОНДУ ДЛЯ ВИДАННЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДЩИНИ

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВИ
на видання ТРЬОХ ТОМІВ поетичної
і літературної спадщини

БОГДАНА КРАВЦЕВА

Перший том — повна збірка поетичної творчості — вже появилася.

Другий том — наукові й літературознавчі праці — буде готовий в квітні 1980 р.

Третій том — вже зредагований і буде відданий до друку у 1980 році.

Ціна

За всі ТРИ ТОМИ	У передплаті	Після появи
	\$ 35.00	друком
		\$ 45.00

За поодинокі ТОМИ:

I ТОМ (Поезія) \$ 15.00

II ТОМ (Наукові і літературознавчі праці) \$ 12.00 \$ 15.00

III ТОМ \$ 12.00 \$ 15.00

Чек виставляти на: В. KRAWCIW PUBLISHING FUND

Замовлення, передплату і пожертви вислати:

В. KRAWCIW PUBLISHING FUND
с/о Ulana M. Diachuk
Ukr. Natl. Assn. Inc.
30 Montgomery Street, 3rd Floor
Jersey City, N.J. 07302

КОМУНІКАТ СУЖА ПРОГОЛОШЕННЯ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ

ІМ. СЛ. П. РЕД. М. ОСТРОВЕРХИ

Як про це вже була вістка д-р Маруся Бек і її брат д-р Іван Бек, обоє адвокати з Дітройту переслали Управі Співки Українських Журналістів Америки 1.000 дол. для розписання Літературно-Журналістичного Конкурсу під фірмою СУЖА. Управа СУЖА рішенням з дня 10-го листопада ц. р. проголошує оцим Літературно-Журналістичний Конкурс ім. Михайла Островерхи і повідомляє що:

1. конкурс стосується творів малого формату, як їх писав покійний журналіст-письменник Михайло Островерха, а саме: оповідання, новелі, нарису, ескізу, спомину, репортажу, величиною від 4 — 30 сторінок машинопису,

2. надслані твори мають бути писані на машинці через два відступи, на одній сторінці. Твори треба надсилати у трьох примірниках, додаючи у запечатаному конверті правдиве прізвище автора,

3. тематика творів довільна — першенство мають твори з українською тематикою, але це не обов'язково,

4. надсилати твори треба найдалі до кінця травня 1980 р. на адресу: Ольга Кузьмович, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y. 11702

5. першу нагороду становитиме сума 500.00 дол., другу 300.00 дол., третю 200.00 дол. Управа СУЖА дбатиме про надрукування нагороджених творів в українській пресі та влаштує для лавреатів окремих вечір,

6. конкурсні твори розглядатиме журі в такому складі: ред. Іван Кедрин — голова, ред. Уляна Любович і проф. Богдан Романенчук — члени.

Управа СУЖА складає сердечну подяку пані Марусі Бек і її братові, панові Іванові Бек за їх щедрий дар у користь української журналістики й літератури та закликає українські установи й організації, як теж окремих громадян, активно сприяти українському друкованому слову, яке на жаль, тільки поза Україною може вільно розвиватися і поглиблювати українську культуру.

За Управу СУЖА:

Ольга Кузьмович
голова

Людмила Волянська
секретар

ЗОЛОТІ ДУМКИ

"Слова — полова,
Але огонь в одежі слова —
Безсмертна, чудотворна Фея,
Правдива іскра Прометей".

Іван Франко з "Лісової Ідилії"

"Слово, моя ти єдина зброе!
Ми не повинні загинути обоє.
Може в руках невідомих братів —
Станеш ти кращим мечем на катів.

Слово, чому ти не твердая криця, Що серед бою так ясно іскриться?
Чому ти не гострий, безжалісний меч,
Той, що здійма вражі голови з плеч?"

Леся Українка

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXII РІК ВИДАННЯ

СІЧЕНЬ

ЧИСЛО 1

ПІДСУМКИ УКРАЇНСЬКОГО РОКУ ДИТИНИ

Ми вже дали оцінку проектам Року Дитини в попередніх числах "Нашого Життя" і не дуже корисно вони зарисовувалися в наших очах. Надто мало було в них винахідливості, надто втертим шляхом ми підійшли до їх потреб. Але розгляд проектів — це одне, а наше настановою до дітей це друге. Тут Український Рік Дитини вніс багато нового.

О. Йосиф Мирман, голова Комісії Міжнар. Року Дитини, що її створили Не-урядові Організації при ООН, недавно тому подав свої підсумки тієї акції. Він признав, що Міжнародний рік Дитини не усунув усієї кривди, що її зазнає дитина у світі. Він навіть не розкрив до глибини всіх її потреб. Але готовість, з якою відгукнулася людська спільнота, а передусім Не-урядові Організації до помочі дитині, каже сподіватись, що цей клич не пролунав надаремне і що це змагання буде продовжуватись. Стверджуємо каже він, більшу увагу для потреб дитини, ніж була передтим. З тим пов'язана більша увага і зрозуміння для родинного виховання. Дорослі починають входити у діалог з дитиною, щоб зрозуміти її становище.

Отаким поглядом провідного діяча, що був співтворцем того клича. Він міряє ситуацію світовим масштабом і в тому аспекті його висновки правильні. А ми підходимо до того мірилом інтересів нашої спільноти, як у вільному світі, так і на батьківщині. Ми змагаємо до того, щоб для нашої дитини була створена не тільки атмосфера людського зрозуміння, але й щоб вона була насичена національними первнями.

В тому напрямку ми проявили себе ще задовго до Року Дитини. Наша система шкіл українознавства, наші молодечі організації, наші дитячі світлички, лялькові театри, хори й танцювальні гуртки — це власне оце намагання батьків і виховників виростити дитину у своїй власній культурній атмосфері. Але хотілося думати й сподіватись, що Український Рік Дитини висуне нові проекти, здобудеться на нові зусилля в тому напрямку. Адже вважаємо себе ще живою і творчою спільнотою, дарма, що позбавлені рідного ґрунту й безпосереднього зв'язку з ним.

Український Рік Дитини подарував нам кілька

таких починів. Згадаймо петицію проти русифікаційного шкільного закону в Україні, що її підписало поперх 1,500 дітей у США і, яку зложено на руки д-р. Альдаби-Лім, голови секретаріату МРД при Об'єднаних Націях. Це великий доказ нашого глибокого затривоження долею дітвори в Україні. А пригадаймо собі навчальну програму, що її рік-річно проводить Єпархіяльний Комітет УРД по містечках і селах Бразилії! Цього року вона завершилась прощеною дітвори до своїх церковних осередків. Біля сім тисяч українських дітей побували у своєму храмі, і провели день у веселому гурті своїх ровесників. Це їм запам'ятається на все життя. А вкінці наше шкільництво також скористає з УРД. Т-во Українських Бібліотекарів у Канаді підготовляє бібліографію дитячої книжки, упорядковану за віком. Це буде великою допомогою при підбиранні шкільної лектури. А конкурс літературної творчості для дітей, що його проголосив Союз Українок Америки, дасть поштовх до появи нових і цікавих творів для української дитини.

Українського Року Дитини ми не змарнували. Він проявив нашу передбачливість, наше творче дбання про майбутнє української дитини. Але хочеться, щоб це не було хвилимовим спалахом, а постійним вогнем що закриватиме нас і надалі для добра й користі української дитини.

ВІДЗНАЧЕННЯ ПАНІ К. КРАВС

Дня 28 жовтня 1979 на торжественній св. Літургії з нагоди 25-ліття парафії св. Димитрія в Торонто, Катерина Кравс, почесна членка СФУЖО, і почесна голова Єпархіяльної Управи Ліги Українських Католицьких Жінок Канади, була відзначена найвищим папським відзначенням — медалею "Pro Ecclesia et Pontifice".

Передше Катерина Кравс була відзначена почесним членством ЛУКЖ, Шевченківською медалею і Орденом Канади. Радіємо, що це велике признание стрінуло учасницю Першого Конґресу СФУЖО і співзасновницю нашої Федерації. Вітаємо нашу довголітню співробітницю, а тепер почесну членку!

ПО СЕЛАХ БРАЗИЛІЇ

Український Рік Дитини дав почин ще одній акції, яка щойно почала розвиватись. Це є розгляд господарства наших поселенців у Бразилії. В тій цілі розписано анкету, що взяли на себе її зібрати Катехитки СІ у Прудентополі. Вони відвідують села для катехизації і при тій нагоді можуть зібрати потрібні дані.

Недавно тому наспіло велике число запитників з провінції Парана. Виповнили їх багатодітні родини від 4-ох до 11 дітей. Господарства невеликі, від 9 до 30 алкійрів. Корова є в кожному, але всі вони пишуть, що молока і молочних виробів не вистачає. При кожному господарстві є город, що дає городину, але її не вистачає на цілий рік. Є також і садок, що родить яблука, грушки, а подекуди й помаранчі. М'ясо споживає родина тільки тоді, коли заріжуть свинку і її старається годувати майже кожен господар. Тримають також і кури, але яйця несуть до міста, щоб купити там муку, цукор і сіль.

Харчування дітей дуже нерівномірне. Головне, що діти мало дістають протеїнів (м'яса дуже зрідка, а сира і яєць недостатньо), а також вітамінів, бо городину не вміють приправляти. Це дуже відбивається на їх фізичному стані. Діти мають різного роду

хробачки і це їх дуже ослаблює. Також нищать в них передчасно зуби, бо через недостачу молока в них замало кальцію. Лікарської обслуги по селах немає, а до міста їхати далеко й коштовно. Тому велика смертність немовлят, помирають також і старші діти. Лікують їх сторосвітським домашнім способом.

З кругів Катехиток виринула думка, чи не можна б улаштувати по селах курси куховарення, які вказали б матер'ям раціональну відживу дітвори. Цю справу тепер розглядає референтура сусп. служби СФУЖО у порозумінні зі скл. організаціями що несуть допомогу Бразилії. Комісія Сусп. Служби з референткою Наталією Іванів опрацьовує тепер запитник.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 18 грудня 1979 українська громада Філядельфії провела на вічний спочинок **бл. п. Стефанію Шаран**, провідну членку Об'єднання Жінок ОЧСУ. Народилася 1912 р. у Львові і тут провела своє дитинство і молоді літа. Фахове знання придбала у школі "Труду", а пізніш у дівочій промисловій школі на Снопкові біля Львова. Закінчивши цю освіту у 1933 р. вона

стала працювати заробітно, а громадське її зацікавлення було спрямоване на допомогу політичним в'язням. Це мало глибшу основу, бо ще в середній школі молода Стефанія включилася в ряди ОУН. Виконувала не раз дуже складні й відповідальні завдання, що свідчили про її орієнтаційний змісл і велику відвагу. У 1938 р. одружилася із Маріяном Шараном, одноступцем. Вже в часі війни народилась їм дочка Рената.

Прибувши до Америки подружжя Шаранів поселилось у Філядельфії. Тут Стефа разом із іншими українками станула до фабричної роботи, щоб разом з чоловіком створити підставу для родинного вогнища і виховати дочку. Але громадське світовідчуження не дозволило їй стати осторонь таких завдань і в перших роках свого перебування вона провадила суспільну службу Т-ва "Самопоміч". А це означало допомагати новоприбулим і в тому напрямку багато завдячують їй тутешні громадяни.

Доля була ласкава для Стефи Шаран. Вона дочекалася градуації своєї дочки, яка стала магістром соціології та й її подружжя з українцем. Раділа внуками, але недовго, бо невмолима судьба забрала її передчасно з цього світу. З нею відійшла у засвіти українська патріотка, любляча дружина, мати і бабуня.

Л. Б.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РОДИН В'ЯЗНІВ

Родини в'язнів зазнають важкого переслідування, як ми з'ясували зі слів Раїси Мороз у попередньому числі "Нашого Життя". Про ці труднощі і кривди свідчили на Сахарівських переслуханнях у Вашингтоні у днях 26-29-го вересня 1979 Раїса Мороз і Надія Світлична.

Ці свідчення збрала тепер референтура зв'язків СФУЖО у стислу інформацію і переслала Комісії Прав Людини при Генеральній Федерації Жіночих Клубів у Вашингтоні. Комісія Прав Людини недавно заснована і до створення її причинились своїм голосом також українські представниці Любослава Шандра і Наталія Іванків.

ПОКАЗ ВИШИВАНОГО ОДЯГУ

Дня 30 вересня 1979 р. відбувся в Едмонтоні вечір, присвячений українській дітворі. Започатковано його показом вишиваного вбрання, до якого доповідь на цю тему виголосила Лариса Вацке, референтка нар. мистецтва СФУЖО. Про дітей в'язнів і їх незавидну долю в Україні промовила у своїй доповіді Наталія Таланчук, членка Комісії Нар. Мистецтва СФУЖО. Цей вечір підготував окремих комітет з рамени Відділу Об'єднання Жінок ЛВУ.

Із Нарад Управи СФУЖО, що відбулися 5, 6. жовтня 1979 р. у Філядельфії.

Сидять зліва направо: пп. Олена Процюк, Ірина Пеленська, Лідія Бурачинська, Ганна Ганківська.

Стоять зліва направо: пп. Наталія Іванів, Оксана Щур, Любомира Чайковська, Стефанія Бернадін, Дора Рак, Наталія Пазуняк, Віра Бучинська, Раїса Куделя.

Meeting of the Administration of WFUWO on October 5, 6, 1979 in Philadelphia.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL XXXVII

JANUARY 1980

№ 1

EDITORIAL

With the New Year we wish each other all the best and truly believe that our wishes will come true. What should we wish our Ukrainian community? Our greatest problem, which seems to reappear every time we have historical problems is our disunity. We seem to find not the common uniting factor, but that which divides us. This is also our attitude towards the newcomers, the Ukrainians that have just come to the U.S. from Ukraine. They have lived under different circumstances and therefore might have different ideas on the road we should follow in order to free our homeland, the Ukraine. We should follow their example of solidarity and try to understand them and work towards our common goal, the freedom of our nation. These newcomers have done a lot of good towards our cause. The work "Ukraine" is no longer just a name; the world now knows that it is an important country, fighting for its freedom.

Wishing all our readers the best with the New Year; also wishing that our community understand that there is strength in unity and numbers.

Christ is Born!

Happy New Year!

OUR COVER

On our cover, as well as on pages 2 and 3, you'll find holiday greeting cards used in Germany over 30 years ago. These cards were designed by E. Kozak and printed by "Plast."

Postcard collecting can be a very interesting hobby. Once, all correspondence was secret. All letters were sealed in wax or enamel.

Times changed, however, and around 1870, postcards came into being in England, Germany, Russia, and France. On one side of the card was room for a message; the other side was reserved for the stamp, the address, and a return address.

As time went on, postcards began to contain pictures. At first, the picture took up half the side reserved for the message; later, however, the picture took up an entire side, leaving no room for a message. Therefore, the illustration had to "speak" for the sender. If we could see a collection of such postcards from the early 1900's, we would be able to learn much about the fashions, ideas, and way of life of these times.

The Ukrainian community also shows an interest in illustrated greeting cards. Every Christmas and Easter, we receive batches of cards from various organizations. Some contain a mixture of good and not so good artistic quality. Some, however, are noted for their holiday greeting cards. St. John the Baptist Church in Hunter, for instance, gives us a very nice collection of cards.

This year, the Ukrainian Museum, too, presented us with a collection of cards, not all of which are "holiday" greeting cards. Included are works of P. Cholodnyj, M. Chereshnowskij, A. Olenska, L. Hucaluk.

Some of our artists are known for their postcards. One of

these is E. Kozak, whose postcards we have found in old collections and can still find in Hunter today. The color reproductions of EKO and his sons are more than mere postcards; they are reminders of past art exhibits and fine caricature.

We also have postcards of the works of S. Hordynskij, M. Bilynskyj, M. Lewyckij, L. Palij, and K. and F. Krychevskij. Postcards were also made of the works of J. Surmach, J. Hnizdowskyj, B. Bozemykij, J. Wyznyckij, S. Gerulak, and also of some graphics from Ukraine: B. Sokor, J. Lohvyn, Yakutovych and others.

It would be most interesting if some of our readers found such old postcards to share with others within the pages of "Our Life". Besides the postcards by EKO, we have found two postcards sent by lovers. In these two examples, we can see how feelings can be expressed without the use of words. Most interesting, too, is the fact that these two cards were addressed in the Ukrainian language, during the time of Austrian rule.

translated by N. JARYMOWYCZ

"Well," she said, "I'm so glad you agree we should collaborate." Her imperious voice crackled over the telephone wire.

I looked at the clock on my bedstand. Saturday, it was, and the hour, an ungodly 8:25 AM. I had not arisen at the crack of dawn on the first day of a weekend since graduating from Plast camp.

"I didn't wake you?" she asked with coy solicitude.

"Of course not," I croaked. Even in my stupefaction I knew it was that woman — my affianced coauthor-to-be, the telephone critic in my life. Again, she had me at complete disadvantage.

"You know how hard you are to reach." (*Evidently, not hard enough!*) "I thought late morning would probably be the best time to find you in." (*Late morning?? My body might be in, but the brain part was still out on break.*) "It's time to talk about my column for this month. Have you decided on a title?"

To confused to argue that naming her column was no responsibility of mine, I was desperately trying to focus up my eyes and other faculties. Miraculously, a thought floated up from somewhere and issued from my lips: "We'll call the column 'Double Vision.'" (*Well OK! I was silently elated. Score one for our side; I never thought the muses worked this early. 'Double Vision,' eh? I'll buy that, kid; it has a nice schizoid ring to it.*)

"'Double Vision,'" she mused. "It will do nicely. Our crossed wits yield, in fact, a kind of double vision." She chuckled with great satisfaction at her own joke. "My chosen topic for today, interestingly enough," she continued, amusement evaporating from her tone, "is related to the five senses. My intention is to take an in-depth look at listening." (*In depth, my ear. We were going to take a long-winded look at listening.*)

"While viewing television the other day, I saw a commercial for one of the major multinational corporations. On the screen I saw images of many people dressed for work in an office — which is to say, they were attired uniformly; everyone in the group —

which was, as modern advertising requires, balanced racially, ethnically and by gender — sat zombie-like, staring blankly ahead. As the camera moved from face to face, a narrator's voice explained that Americans do not listen properly. Inattentive listeners, the announcer said, cost U. S. business a great many dollars. Being cost conscious, company X was motivated to undertake the teaching of listening to its employees". (*Things clearly are getting bad in these United States, I thought. The schools can't teach Johnny to read or to write; hard-cover books on 'teach-yourself-to-run' are best sellers. And now — talk of reduced expectations — companies had to be teaching their managers to listen. What next? Ph. D.'s in disco dancing?*)

"Moreover, the persons in the ad — who knows whether they were models, actors or actual company X employees — did not look like they listening at all. From their vapid looks one could tell that they were filtering sounds through one ear and out the other. They appeared stoney-eyed, expressionless and indifferent. The entire ad had an unsettling, surreal quality.

Adding to my distress was the voice's statement that impaired ability to listen is a monetary matter. Should loss be measured in nothing more than dollars? If deaf ears didn't lead to costly dips in profits, would company X be sponsoring courses in listening? What sort of values are these? What of the emotional damage inattention causes? What of the social costs? Am I the only one appalled by our contemporary situation?

We elderly may be deaf, but it is the young who are hard of hearing — hard and cold. For those of us who have gotten on in years, gross neglect undercuts the sense of meaning in our lives. Our experience has validity — not just for culture, but also for ourselves — only if it is transmitted to those next in time. Our knowledge is irrelevant divorced from opportunities to share it. What does it matter that we know what we know if young and ignorant fools deny us the right to teach them? Understand why rejection by the young is so painful to the old.

And what happens to the young who cut themselves off from the wisdom of the ages? Are they not coming out squarely in favor of barbarism? These young barbarians, are they not doomed to reinventing the wheel — and, moreover, with considerable chances for failure? If you do not pass information from one generation to the next, it will be lost. Reclaiming lost knowledge is a tedious and frustrating process. If the youth of today will not be spoon-fed history and culture, there is little hope that they will voluntarily undertake the arduous task of rediscovering the learning of the past for themselves."

(*At this point, I found myself nodding vehemently in agreement. There is something wrong in a world where Paul McCartney as a Beatle is history and Elvis Presley on the Sullivan show rates as antiquity. Kids today don't*

listen; they don't read; they don't care. They're stupid and proud of it. Things are bad and rapidly getting worse. In my mind's ear I could hear the refrain from a popular Jimmy Cliff song: "Never needed nobody to show me how to walk. Never needed nobody to teach me how to talk!" This could be the anthem of the young, sung to a laid-back reggae beat. My head was shaking with deep discouragement. Suddenly, I regained hearing in my real ear as a change in my coauthor's voice brought me round.)

"All of this, of course, is not untrue. Yet, over the years, I have come to realize that thoughts which fill me with despair about the future of humanity and, simultaneously, puff me up with self-righteous indignation are invariably erroneous." (*Erroneous? Boy, did I feel stupid, young and inexperienced! Too late to stop the audible signs of my despondency from traveling across Ma Bell's wires. I pretended to be exhaling deeply, but it was mere useless cover up. A sigh is a sigh, and I knew it. But there was some chance she had missed it, for she was off and running again.*)

"So, of necessity and in pursuit of truth, I thought to take this matter under study from an entirely different perspective. I have not been old so long I cannot remember being young. I searched my memory and recalled the times I spent sitting at an elder's knee and listening; and listening; and listening. I remember how well spoken older people were and how they never suffered from shortness of breath. They talked and talked and — how well I can remember — never listened. In fact, I realized that, when I was young, the old wanted us around only when they required an audience or, better yet, an army.

Why should the young listen to the old? Who — if not one's predecessors — is responsible for all the prejudice, superstition and ignorance in the world? The old, are they not perpetually defending the established wisdom, the order of the status quo — even if it means insisting that the earth is flat? tradition, not truth, is the cause they rally 'round.

This line of thinking brings George Orwell's 1984 to mind. In that novel, you will recall, the state enforces complete tyranny over its citizens. The strategy for maintaining power and control entails a continuous revision of history. Books, newspapers, official documents, all forms of evidence bearing witness to the past are amended to conform with the present party line. 'Who controls the past, controls the future; who controls the present, controls the past,' states the party slogan."

(Icy tingles of paranoia crept up my spine. She was right! Who is it who controls our past, present and future? I thought of Henry Kissinger writing his memoirs, of feminist historians being denied tenure, of the Inquisition. God knows, I shuddered, our only hope is with the young! They must turn deaf ears to the false whisperings of the aged... Hey, wait just a minute, I thought. I've been this way before. You're not leading me down the primrose path again, honey. I'll just wait and listen before getting too excited. I'm not finding out

I've come down on the wrong side again.)

"However, being satire, Orwell's novel should not be read as literally true." (*Now was I right or was I right? Did I see that coming or what?*) "Doing so would be altogether too naive. Only the addlebrained can believe that there is one, correct and forever accurate account of human events or that some Evil One — be that a person or a party — can suppress this truth eternally and enslave the rest of us. Such a vision is, essentially, the stuff of childish nightmares and, therefore, all the more frightening." (*Well, sure, I knew that.*)

"Returning to reality — or, rather, my version of it as opposed to Orwell's — we are bound to realize that continuous revision is the permanent mode of history.. Unfortunately, nothing stays the same. Each event is modified by those that follow from it. Thus, our view of the past is everchanging, as it must be. Moreover, our perceptions change not necessarily because our initial apprehension was incorrect or because we later purposefully misrepresent what we like to call the facts of the matter.

We change our mind about the past because time passes, because we must. To borrow a phrase from Dionysius of Halicarnassus: 'History is philosophy learned from examples.'" (*Old Dionysius, did he say that? Must have been some time ago — BC, no doubt. I'll tell you, the more things change the more they stay the same.*)

"And here, you see, we've stumbled onto the source of all contention between the generations. Caught in the flow of time, we can never free ourselves of the causes set in motion by our predecessors nor of the consequences visited upon us by our heirs. We can assume, therefore, that opposition between those who come before and those who follow after is inevitable, a natural aspect of the human condition. Moreover, this quarrel is neither personal nor one that is peculiar to our times.

'How can you destroy what I've spent a lifetime building?' lament the old in desperation. 'How could you leave the world in such a mess?' demand the young in outrage. The argument has remained the same since the dawn of recorded history. And so we stand glaring at each other across time, all of us overeagerly pointing an accusing finger.

I will allow that the young are not altogether incorrect in complaining that, as guides, the older generation leaves a lot to be desired. We're only human. Besides, let's look at it from an aged point of view. Our every hope — our *only* hope — for the future lies in you, the young. And believe me, from where I stand, you oftentimes appear to hold so little promise that the situation looks godawful grim, indeed.

That's when it's hardest to remember that each generation is duty-bound to provide guidance to the next. It would be so much easier to write you off as failures, to simply let you cut off your nose to spite your collective face. After all, why should I care?

But care, I do. And that is why, my dear, I mean to have my say whether the young are listening or not. Now, what have you to add to my discussion?"

"Who, me?" I gulped. "Geez, well, I don't know. I'm with you." *Think quick, I thought, you better say something or she'll realize you weren't listening to her. I cleared my throat.* "You've certainly said it all. You have stoutly defended the wisdom of the ages. You have

spoken bravely for the promise of the young. Hence, there's no position left for me."

My coauthor chuckled and hung up the phone.

"Can you believe this?" I asked myself. "She calls you up on the phone, Saturday at dawn, to tell you she doesn't care whether you're listening or not. Can you believe it?" I rolled over and went back to sleep.

BY LUBOV KALYNOVYCH

WHEN WE TALK TOO MUCH — OR, LET'S TALK WITHOUT PROLOGUES!

One summer, while relaxing with a group of friends, it was announced that a certain Mr. B. was about to arrive. Our group was delighted, because it is always pleasant to speak with such an interesting individual. A young female student in the group asked me how old Mr. B. was.

— Miss Olya, Mr. B. is 41 years old and married, unfortunately.

— But, Miss Luba, that was not my question. I am not interested in the gentleman's marital status.

I was somewhat taken aback by this answer, and uncomfortable for having put Olya and myself in this situation.

— The reason I asked was this, continued Olya. I have found that the older a person is, the longer it takes to get an answer to a simple question.

My interest was aroused and I asked Olya to elaborate on her remark.

— Suppose you ask an elderly lady the name of a particular flower, Olya began. The lady's answer will probably run as follows: 'Oh, in my parents' town, there were lots of them. I remember how young people used to gather in our garden. One student once picked me some of these anemones and gave them to me because they matched my dress. Later, he became an activist in the community, and not a bad poet. He...etc.' And this is how an answer to my question about anemones would be put.

As Olya gave more examples, I began to defend the elderly.

— Miss Luba, I don't claim that they're all like that. People

in general do not listen to questions carefully during conversations. Few people answer the specific question raised. But older people are more likely than others to provide any and all information related to an issue — instead of speaking to the point. Of course, sometimes it is important to sketch in the background, but it's not always necessary, and sometimes the listener has no time for an elaborate answer. Long introductions, or prologues, are not always called for. You have to learn to concentrate on the main theme and not get lost among all the details.

— It's not just a question of politeness — to first listen carefully and then give information clearly. It is also an attempt to share knowledge, Olya added.

— Some older folks like to dominate groups with their talking, Olya continued. As a result, people stop listening to them carefully and others begin to avoid talking to the elderly altogether! But when an individual has a lot of information about a given theme — it's not necessary to spill it all out in front of the listener, if the listener hasn't asked for it!

Only give information or advice when you are asked for it, Olya said. If you do, you will be considered pleasant to deal with, whether you are young or old. "Know-it-alls" and bores — whether young or old are not desirable company. If someone enjoys talking with you, that person will undoubtedly encourage a longer conversation by the nature of her questions and a mutually agreeable conversation will ensue. I agreed.

— condensed and translated by A.H.S.

LEARN UKRAINIAN OPENWORK EMBROIDERY

UNWLA's Philadelphia Regional Council has started a course in Ukrainian embroidery, taught by Mrs. Tania Diakiw O'Neill. According to the plan established by our young enthusiast, the practical lessons started with openwork (called "mereszka"). Based on this course we shall be showing various basic types of Ukrainian embroidery for the benefit of our readers.

MERESZKA — "PRUTYK"

The simplest mereszka is "prutyk". This name is used in central Ukraine, while in western Ukraine it is called "tsyрка". Traditionally, mereszka openwork is done using white embroidery thread.

Essentially, every mereszka starts with cutting and withdrawing at least one lengthwise (horizontal) thread of the fabric. For "prutyk", withdrawing one thread is sufficient. Then the end of the embroidery thread must be anchored without the use of a knot. This is best accomplished by darning it into the fabric just under the withdrawn thread space (where the stitching for mereszka "prutyk" will lie). The explanation on how to embroider "prutyk" is shown in illustrations 1, 2, 3 & 4.

Hint for left-handed embroiderers: place the right side of this page to an upright mirror and look into the mirror at the illustrations.

SERVLETTE WITH MERESZKA

For our first example we have chosen a small napkin decorated by combined cross-stitch and mereszka embroidery. There are four Hutzul cross-stitch motifs centered at a distance from the corners of the napkin, each motif cut through its center by intersecting mereszka. The foundation for this mereszka design is "prutyk". This mereszka pattern is called "twin posts", and by its method (technique) of embroidery belongs to the category called "bez-chysna mereszka". Explanation of its technique of embroidery will be in next month's issue.

The edge of the serviette may be hemmed simply by turning it under, or by finishing with blanket stitch using red thread.

ПІЗНАЙМО УКРАЇНСЬКУ МЕРЕЖКУ

Округа Союзу Українок Америки у Філадельфії започаткувала курс української вишивки, що його провадить Таня Дяків-О'Ніл. Згідно з планом, що його намітила молода вчителька, навчання вишивки почалось від мережки. З того курсу будемо подавати засадничі типи мережок, щоб із ними запізнались читачки "Нашого Життя".

МЕРЕЖКА "ПРУТИК"

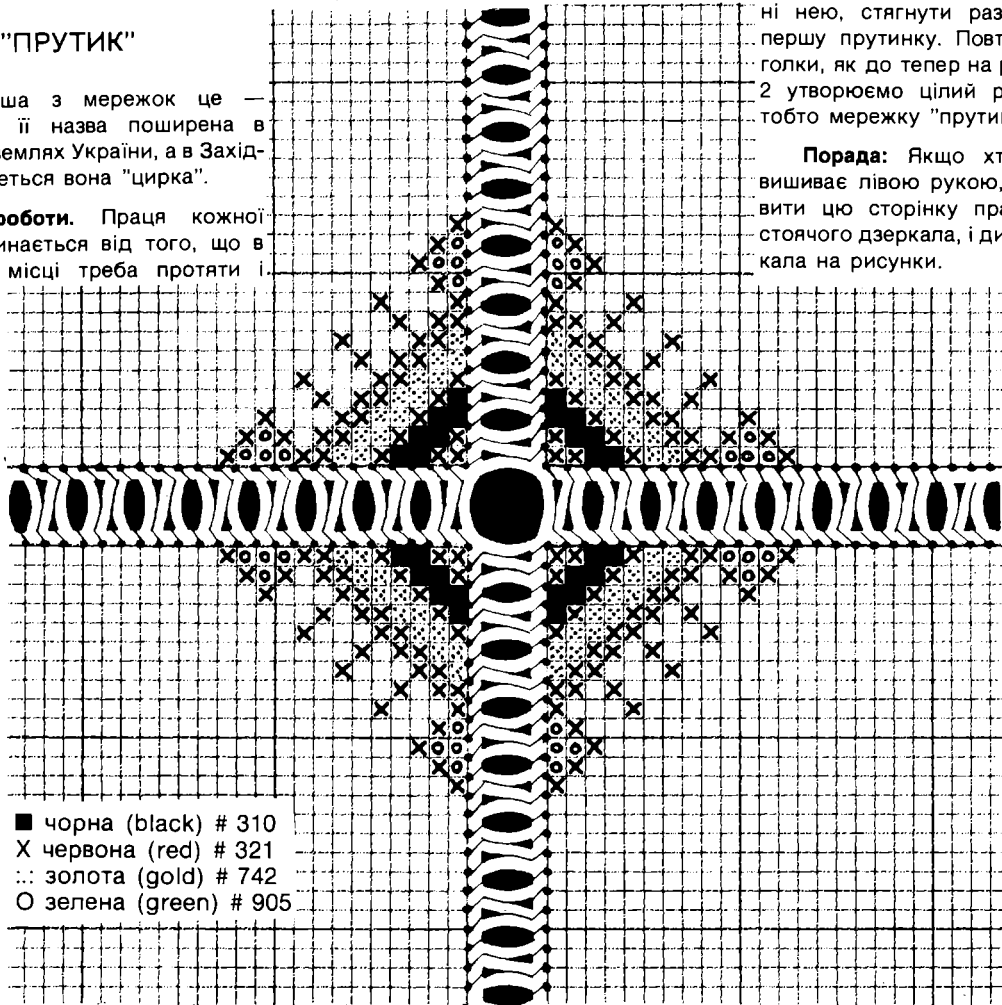
Найпростіша з мережок це — "прутик". Ця її назва поширена в центральних землях України, а в Західній Україні зветься вона "цирка".

Поступ роботи. Праця кожної мережки починається від того, що в відповідному місці треба протягти і

втягнути хоч одну повздовжню (позему) нитку полотна. Для "прутика" вистачить витягнути лиш одну нитку. Тепер починаємо орудувати вишивальною ниткою, яка є традиційно біла. Наперед треба її закріпити, щоб вона не висмикнулася нам під час дальшої роботи. Тому, що ніколи неможна вживати гудзика при вишиванні — найкраще закріпимо вишивальну нитку, коли підцируємо її кінець в полотно там, де зараз будемо класти стіби мережки (на одну нитку під витягне-

ною ниткою в полотні). Як показано на рис. ч. 1 виколується голкою на полотні на дві нитки нижче витягненого місця. І вколюючи голку докладно вище в місце просмику, набираємо на голку три доземні нитки полотна. Витягнувши голку стягаємо вишивальну нитку так, що вона кладе вертикальний стіб. На рис. ч. 2 показуємо, як кладеться голку для дальшого стібку. Витягнувши голку після рис. ч. 2 стягаємо вишивальну нитку міцно, щоб три нитки полотна, охоплені нею, стягнути разом, утворюючи першу прутинку. Повторюючи працю голки, як до тепер на рис. ч. 1 і рис. ч. 2 утворюємо цілий рядок прутинок, тобто мережку "прутик" (рис. ч. 3)

Порада: Якщо хтось з читачок вишиває лівою рукою, радимо поставити цю сторінку правим боком до стоячого дзеркала, і дивитися до дзеркала на рисунки.

■ чорна (black) # 310
 X червона (red) # 321
 ∴ золота (gold) # 742
 O зелена (green) # 905

ДИТЯЧА ВИШИВАНА ЗАБАВА

Дитяча вишивана забавка 76-го Відділу Воррен, Міч.
Children's "embroidered dance". Branch 76 in Warren, Mich.

Дитяча вишивана забавка відбувалася 28-го жовтня 1979 року в залі Св. Йосафата у Воррен, Міч. старанням 76-го Відділу СУА. Заля була прибрана осінніми плодами й золотистими хризантемами. Всі діти були вдягнені в український вишиваний одяг. Голова Відділу М. Василькевич привітала гостей і передала ведення програми культурно-освітній референтці Г. Калитяк. Вона привітала батьків, діточок, а бабусям присвятила вірш Ганни Черинь "Чорнобривці".

Першою точкою програми був марш садочку при 76-му Відділі під керуванням Л. Бараник. Діти своїми щебетливими голосами співали: "Гей, гей мало нас, прошу приходіть до нас!"

Головною атракцією цього вечора була програма українського живого слова й невмірущої нашої пісні.

Учні й учениці п'ятої класи Школи Непорочного Зачаття з Гемтремку під проводом учительки Ксені Кучер виконали сценку п. н. "Лесин город". Їхній виступ був оригінальний тим, що коли дієва особа представляла якусь городину, то тримала в руках її подобу: буряк, огірки, моркву, гарбуз тощо. Цей виступ пройшов з великим успіхом. У постанові цієї сценки вчителька К. Кучер вклала багато праці. Малі виконавці виголошували тексти, чи ролі, чітко і зі зрозумінням українського слова. Вкінці виконали бадьоро й

Докінчення І. Кашубинська

Ми щасливі, що могли вшанувати і привітати її в цей великий день. Хай Всевишній дарить її кріпким здоров'ям та дозволить ще довгі роки служити Союзові Українок і громаді.

Бажаємо пані голові, щоб осталася дальше ентузіасткою рідних традицій і звичаїв завдяки яким наші діти й унуки не заблудять на чужих дорогах.

Як вияв вдячності Відділові Ірина Кашубинська складає 50 дол. на допомогу дітям українських шкіл в Європі.

Марія Грушкевич
пресова референтка

весело кілька народніх пісень, що додали забаві веселого настрою. Акомпаньювала їм молоденька піяністка Ліда Цісарук. За це глядачі нагороджували юних виконавців рясними оплесками. К. Кучер за великий труд належить щира подяка. Відтак представлено всіх дітей у вишиваних одягах. Це були переважно учасники садочків і світличок. До танців грала на фортепіані Леся Липецька. Діточок забавляли керівнички садочків Леся Бараник і Т. Калитяк. Крім танців була дитяча л'ютерія під проводом Катрусі Сливки, Л'ютерія мала великий успіх.

Пані влаштували буфет з різними ласощами. Голова 76-го Відділу М. Василькевич працює з задоволенням, бо має членок, які радо їй допомагають. Змучені, але щасливі діти верталися додому. А матусі і бабусі висловлювали задоволення, що є працівниці, які плекають нашу культуру і вціплюють в дитячі серця любов до рідної вишивки.

Галина Калитяк
культурно-освітня референтка

ВИШИВАНИ ВЕЧЕРНИЦІ В ДІТРОЙТІ

63-ій Відділ СУА ім. Софії Русової разом з 96-им Відділом ім. Алли Горської влаштували спільно Вишивані Вечерниці в Українському Культурному Центрі у Воррен 10 листопада 1979 р. Дохід призначено, як щороку на Українську Вищу Школу в Дітройті.

Вечерниці були дуже успішні. Програма включала відзначення вишивок. Через велике число вишиваних суконь, блюзок, мужських сорочок і краваток, журі (д-р Марія Балтарович, маестро Михайло Дмитренко, Соня Гейзен, Стефанія Легета і Аня Никифоряк) мало дуже важке завдання з вирішенням, тому рішило дати загальне признание всім. Багацтво і якість та опрацювання вишивок з різних частин України було захоплююче і в вартості неоцінене.

Вечір пройшов у товариській атмосфері при звуках оркестри "Каменярі", аранжером була Рома Когут.

Ольга Гриньків
пресова референтка

З НАГОДИ...

З нагоди 50-ліття існування **48-го Відділу СУА ім. Ольги Кобиланської** у Філядельфії, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

48 Відділ СУА

З нагоди 45-ліття 5-го Відділу СУА ім. кн. Ольги в Дітройті, бажаємо успіхів у дальшій праці та складаємо 25.00 дол. на Виховний Фонд

членки 63-го Відділу СУА
ім. С. Русової у Дітройті

З нагоди 10-ліття нашого Відділу, яке відсвятковано в жовтні 1979 р., 104-ий Відд. одержав дарунок в сумі 100.00 дол. від 1-го Відділу СУА і 6.00 дол. від О. Процюк на покриття квитка вступу. Ці суми складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

104 Відділ СУА

64-му Відділові СУА у 25-ліття щирий привіт і бажання дальших успіхів.

З цієї нагоди складаємо **40.00** дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" замість невикористаних квитків на ювілейний полуденок.
Оксана і Богдан Раки

3-Й ВІДДІЛ СУА ФІНІКС, АРІЗОНА

(Діяльність за 1979 рік)

Відділ відбуває свої сходини щомісяця за виїмком літнього часу. Є членом УККА і бере активну участь у його починах.

Січень: Ходили з колядою.

Квітень: Влаштовано перед-великодній базар.

Травень: Свято Матері і вишивані вечериці. У святі Матері брали участь діти Рідної Школи під проводом культурно-освітньої референтки Ані Дидик.

Королевою вечериць вибрано Аню Чопко.

Приємно було вітати у Фініксі голову СУА Іванну Рожанковську та її чоловіка. Вона з'ясувала засади і працю СУА та заохотила до дальшої праці.

Листопад: 3-й Відділ СУА і 45-ий Відділ ООЧСУ спільно влаштували осінню забаву, яка випала імпозантно з великою участю громадянства. До танців приграла оркестра "Рушничок" з Канади.

Грудень: 16-го різдвяний базар. 17-го Христя Бойко (секретарка Відділу) і Люся Сава підготували одногодинну телевізійну програму, у якій інформували слухачів про Різдво та про різдвяні звичаї в Україні. Програма була цікава і добре підготована.

Відділ виконав всі свої зобов'язання до Централі і пожертвував 1,000.00 дол. на Український Музей, ставши його меценатом.

Відділ бере участь майже в усіх імпрезах, на терені Фініксу.

Майже всі членки передплачують "Наше Життя".

Відділ має 29 членок. В цьому році приєднано одну членку — Люсю Саву. Всі членки активні та гарно співпрацюють. Хоч віддалені від Централі, чи Округи СУА, вони присвячують багато часу і праці розвиткові СУА.

Ольга Сливка
пресова референта

55-ий Відділ СУА — Лос Анджелес, Кал. Зліва пані: Н. Обух, Л. Макух, панімамка Г. Подгурецька, І. Яременко, І. Полотнянка, О. Мельник. Клячуть пан І. Мельник.

UNWLA Branch 55 in Los Angeles, CA.

ДВІ ІМПРЕЗИ 55-ГО ВІДДІЛУ СУА ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФОРНІЯ

Заходами 55-го Відділу СУА, 20-го жовтня 1979 р. відбулися в Лос Анджелес "Вишивані вечериці".

Мистецьки прибранна сцена, гарно накриті столи, українська музика "Ясенів", смачний буфет — вітали гостей, що прибули на забаву.

Імпрезова референтка Зеня Вжесьневська з допомогою пань, доложили всіх зусиль, щоб вечір цей був успішний.

Під час забави, під звуки українських мелодій, мов кольорові метелики, кружляли пари у вишиваному одязі.

Жюрі нагородило за найкращі вишивки такі пані: довгі сукні — пані-матка Г. Подгурець, Л. Макух, Н. Обух, короткі суконки: І. Полотнянка, І. Яременко, за жіночу блюзку: О. Мельник, за найкращу мужеську сорочку; пан Іван Мельник.

Часті оголошення про вечериці, заклик вишивати сукні, влаштування нашим Відділом під час літа курсу вишивання, дали позитивні результати. На залі була велика скількість стилевих вишиваних суконь, блюзок і мужеських сорочок.

Вечериці пройшли в веселому товариському настрої. Крім розваги, вони дали нагоду подивляти красу нашого народнього мистецтва.

Незабуваємо й про наших найменших: 4-го листопада 1979 р. відбулася друга імпреза, дитяча костюмівка "Чарівна Казка".

З. Вжесьневська була душею цієї імпрези. Разом з культурно-освітньою референткою Дарією Чайковською та при допомозі пластуців, вони перенесли присутніх у світ фантазії.

Заля заповнилася казковими постатями; тут стрибав зайчик, перебігала лисичка, там зозулька, кругом русалки, козак, червона шапочка, зелена жаба, царівна, рак — і багато, багато других.

Лунали безжурні дитячі голоси. Гри й забави з дітворою перевели члени Пласту. Вони рівнож підготували ляльковий театр та з великим запалом виконали казку "Царівна — жаба".

Діти з захопленням стежили за ляльками, сяяли зацікавлені очі і горіли щічки.

Під кінець імпрези жюрі роздало нагороди за найкращі костюми. Розбавлені діти розходились домів з чудовим спогадом про українську чарівну казку...

Марія Бучинська

64-ИЙ ВІДДІЛ СУА СВЯТОЧНО ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 25-ЛІТТЯ.

Почесний стіл Ювілейного полуденку 64-го Відд. СУА.
Зліва: Марія Карпевич — членка-основниця, Оксана Щурова — голова Окружної Управи СУА Нью Йорку, інж. Євген Івашків — голова Об'єднаного Комітету Організації Н.Й., Іванна Рожанковська — голова СУА, о. Севастіян Шевчук — парохія укр. кат. церкви св. Юра в Н.Й., Марія Даниш — голова Відділу, Поля Книш — голова Ювілейного Комітету, мгр. Іван Базарко — заст. голови СКВУ, Марія Ржепецька, буваша голова Відділу, д-р Богдан Цимбалістий — голова Українського Музею, Марія Савчак — буваша голова Відділу

Вид на залу під час полуденку 64-го Відд. СУА

В неділю, 16-го грудня 1979 р. відбувся в Нью-Йорку, в готелі Рузвелт святочний полуденок з нагоди 25-річчя 64-го Відділу Союзу Українок Америки.

Полуденок відкрила голова Ювілейного Комітету, Поля Книш, привітавши чисельно зібраних представників громадських організацій, провід Союзу Українок Америки, членок СУА з родинами та гостей. У короткому слові, вона підкреслила напрямні, якими в праці кермувався провід Відділу, а це — заходи для збереження української мови і культури, розбуджування гордості до свого минулого та щедрість для потреб української громади.

При фортепіяновому супроводі піаністки К. Чічки-Андрієнко присутні відспівали гімн СУА.

Опісля голова Відділу, Марія Даниш подала коротку історію Відділу, підкресливши ініціативу його членок, як: перші "Виставки Жіночої Творчості", "Виставки Молодих Талантів", відтворення і покази "Історичної Нощі Українки" в Америці й Канаді, українські колядники і Вертеп у Світовому Торговельному Центрі, видання Відділу, підкреслило його жертвенну працю для здобуття фондів на піддержку Енциклопедії Українознавства, Українського Музею, Катедр Українознавства при Гарварді, допомога школам в Європі і Південній Америці, німечним і старшим жінкам, а теж підкреслила громадську виробленість членок, які були настільки зрілі, що обняли провід власної організації, а теж зайняли чільні пости в інших організаціях.

Голова СУА, Іванна Рожанковська, членка-основниця і почесна голова Відділу з гордістю підкреслила культурні почини Відділу та його заслуги для добра української

громади, водночас стверджуючи брак зацікавлення громадською працею жінок фінансово незалежних інколи таких, які вважають себе елітою нашої громади і, які могли б свій час присвятити для суспільної праці. На закінчення слова, вона передала голові Відділу, Марії Даниш почесну грамоту.

Оксана Щурова, голова Окружної Управи СУА в Нью-Йорку привітала Ювілята від усіх Відділів Округи, яких представниці зібралися чисельно, щоб вшанувати 25-літню працю Відділу, а заразом дати доказ своєї солідарності з Відділом та побажати успіхів у праці ще на довгі роки.

Дальший промовець, заступник голови СКВУ і адміністративний директор УККА, мгр. Іван Базарко висловив признання членкам Відділу, а теж і всім членкам СУА за їхню працю для збереження української ідентичності молодого покоління.

Признання Відділові — клітині найбільш заслуженої і активної української громадської організації СУА, висловив теж голова Об'єднаного Комітету Організації міста Нью-Йорку, інж. Євген Івашків за його громадську настанову та дружню співпрацю з Об'єднаним Комітетом.

Голова Українського Музею д-р Богдан Цимбалістий підкреслив вклад праці членок Відділу в розбудову Українського Музею — культурної української станиці в метрополії Америки, а при тому повторив своє не перше признання Союзові Українок Америки, який він вважає за найбільш ділову і заслужену громадську організацію.

Програмою вміло і дотепно проводила редактор журналу "Наше Життя" Уляна Любович. Вона представила голову СУА Іванну Рожанковську, членок Екзекутиви СУА, голову Контрольної Комісії СУА, Ольгу Муссаковську, голову сусідньої Нью-джерзської Округи СУА, Лідію Гладку, голів і членок поодиноких Відділів Нью-йоркської Округи, бувших голів 64-го Відділу, яких вшановано китичками квітів і місцями при почесному столі та відпоручників різних організацій, які своєю участю вшанували срібний ювілей Відділу, а то: д-р Ярослав Падох — голова НТША, інж. Роман Раковський — директор Федеральної Кредитової Кооперативи "Самопоміч", Микола Хоманчук, голова Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, Стефанія Косович — Пластова Станиця, мгр Осип Рожко — осередок СУМА в Нью Йорку, Ірина Цегельська — голова Пласт-Приятю, д-р Мирослав

Прокоп — "Сучасність", Роман Купчинський — "Пролог", Роман Данилюк — Братство кол. Вояків Української Дивізії, Ольга Соневицька — Т-во "Самопоміч", а теж відчитувала письмові привіти від Екзекутиви СУА, Нью-Йоркської Окружної Управи СУА, поодиноких Відділів Округу та від о. прот. Володимира Базилевського, настоятеля української православної катедри св. Володимира в Нью-Йорку, від "Прологу", редакції "Свобода", Об'єднання Письменників "Слово", Українського Музичного Інституту, Пластової Станичної Старшини, а теж декілька особистих привітів.

У мистецькій програмі виступив дівочий співочий ансамбль при Українському Музичному Інституті "Промінь" під проводом Богданни Волянської. Передбачений в програмі виступ Ікера не відбувся з причини його недуги. Йому вислано привіт з підписами всіх присутніх.

Під кінець святкового полуденку відзначено членок-основниць срібними відзнаками за їхнє безперервне 25-літнє членство у Відділі.

З нагоди ювілею, Відділ передав суму 500 дол. на Український Музей і 500 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Молитвою, що її провів о. Севастіян Шевчук з парафії української католицької церкви св. Юра, започатковано і закінчено полуденок. Під кінець усі присутні відспівали український національний гімн.

У склад Ювілейного Комітету, який очолювала, як вже вище згадано, Поля Книш, входили: Марія Барагура, Марія Даниш, Марія Карпевич, Христя Навроцька, Любов Раковська, Марія Ржепецька, Марія Савицька, Кіра Скоробогата, Уляна Старосопська.

Членки, відзначені срібними відзнаками СУА за безперервне 25-літнє членство у Відділі:

Зліва: Кіра Скоробогата, Дарія Костів, Ярослава Салик, Любов Раковська, Марія Ржепецька, Іванна Рожанковська, Ірена Падох, Анна Гореча, Марія Карпевич, Розина Захарченко, Христя Навроцька, Поля Книш.

Неприсутні: Христіна Воевідка, Галина Гошовська, Оксана Рак, Марія Береза, Ярослава Левицька, Ірена Сушків, Іванна Джус, Марія Кушнір, Софія Стець, Софія Татаринська

З нагоди ювілею видано пропам'ятну книжку, редакцією якої займалися Уляна Любович і Марія Барагура.

Марія Савчак

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ:

Ділимося з членками СУА сумною вісткою, що ненадібно відійшла у вічність на 71-му році життя довголітня членка 5-го Відділу СУА **Олена Скікун**. Покійна народилася в Америці і маленькою дитиною поїхала з батьками на Україну в Рогатинщину. На 16-му році життя вернулася до Америки. Одружилася з Іваном Скікуном і замешкала в Дітройті. Була добра і щира працівниця. Полишила в глибокому смутку 96-літню Маму, дві доньки, чотири внуки, сестру, двох братів і ближчу й дальшу родину в Україні і Америці. Нехай пам'ять про неї назавжди збережеться між нами.

Управа і членки 5-го Відділу СУА
Євдокія Климишин — секретарка

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що 4-го серпня 1979 р. по довгий і тяжкий недугі упокоїлася у Бозі на 77-му році життя наша членка **бл. п. Марія Дигдало** з дому Патрило, народжена в селі Загороди, повіт Мостиска.

В часі Другої світової війни покійну

Марію з частиною родини вивезли на Сибір, де вона перебула довгих і тяжких 10 років заслання, де стратила здоров'я. За старанням родини в 1967 р. переїхала до Америки, до Дітройту. Зараз по приїзді вписалася в членки 26-го Відділу, а також до Апостольства Молитви при нашій церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії.

Покійна була лагідною вдачі і доброго серця, за що всі її любили й шанували. Залишила в смутку чоловіка Семена, сина Володимира з жінкою Ромою, головою Окружної Управи СУА в Дітройті, сина Михайла і доньку Славку в краю і вісім внуків.

Під час похорону членки відпровали Покійну з прапорами та відзнаками до церкви. Під час Служби Божої стояли з прапорами і лентами біля домовини. На кладовищі Покійну прощала голова 26-го Відділу Катерина Кобаса, закінчуючи промову словами: "Сли дорога Союзанко, нехай американська земля буде Тобі легкою!

Управи й членки 26-го Відділу СУА

РІЧНІ ЗБОРИ

34-Й ВІДДІЛ СУА, КОВГОВЗ, Н. Й.

Річні збори 34-го Відділу СУА в Ковговзі відбулися 25-го листопада 1979 р. На зборах була присутня голова Округу Південного Нью-Йорку Дозя Кушнір.

Зборами проводила Іванна Цьолко, голова, Уляна Омецінська — секретарка.

В склад Управи на рік 1980-ий рік ввійшли: голова — Ярослава Ракоча, заступниця голови Євгенія Шанц, секретарка Зеновія Білас, касирка — Марія Мацюк.

Референтки: культурно-освітня — Уляна Омецінська, суспільної опіки — Ольга Ракоча і Ольга Коник, господарські — Віра Галібей і Марія Кифель.

Контрольна Комісія: Іванна Цьолко, Стефанія Кушнір і Кароліна Бездух.

Уляна Омецінська

СЛ. П. ПРОФ. ЛЮДМИЛА КОДЕЛЬСЬКА

Зі сльозами і смутком в серцях, відправили ми на вічний спочинок професор Людмилу Кодельську, нашу дорогу і незабутню голову 84-го Відділу СУА ім. Олени Степанів, Чикаго.

Славної пам'яті Людмила відійшла від нас ненадійно в повному розгарі свого трудолюбного життя 1-го листопада 1979 р. Покійна була не тільки активною в Союзі Українок Америки, але також брала живу участь в громадському житті та одночасно працювала по професії".

Життєвий шлях Людмили був твердий-крем'янистий, а заразом цікавий та різноманітний. Почався він на холодному Сибірі, пройшов через широкі степи України, довголітнє перебування у Франції, зулупинився на Мадагаскарі та передчасно урвався на вільній американській землі.

Людмила Кодельська народилася 21 квітня 1916 року в сім'ї Катерини і полковника Павла Вержбицьких, в місцевості Качкурі, на Уралі. В час Визвольних Змагань родина Вержбицьких переїхала в Україну. В час, коли батько Людмили, старшина Армії УНР боровся за волю батьківщини, маленька Людмила з мамою і братом перебувала в селі Летичів біля Проскурова.

Після програних змагань полковник П. Вержбицький переніс всі злидні переможеної армії з інтернуванням включно. В 1924 р. з Симоном Петлюрою виїхав до Франції. Долю

скитальців прийшлося переживати також молодій дружині полковника з малими дітьми. Десятилітньою дівчиною Людмила опинилася серед чужого світу, її батьки поселилися в місті Монтаржі біля Парижа. У Франції довелося Покійній пережити найдовшу частину життя. Тут вона почала навчання в народній школі, а завершила університетськими студіями в Сорбоні.

На цьому університеті Людмила Кодельська кінчала економічні і політичні науки та в дальшому студіювала на правничому факультеті, який успішно закінчила в 1946 році.

Після закінчення студій Людмила Вержбицька одружилася з д-р Ігорем Кодельським.

Хоч Людмила зростала далеко від України, серед чужого довкілля, то все ж таки батьки зуміли виплекати в серці Людмили велику любов до покинутої батьківщини. Від молодих літ вона брала активну участь у житті української громади в Франції, особливо в студентському секторі. В 1950 подружжя Кодельських виїхало на Мадагаскар і там прийшла на світ їхня доня Катруся.

По восьмирічному перебуванні в тропічному кліматі родина Кодельських переїхала до Америки і поселилася на постійно в Чикаго.

В короткому часі після приїзду до США покійна Людмила стала викладачем в "Чикаго Ситі Каледж", при тому ще студіювала і здобула ступінь магістра педагогії. На становищі професора Людмила Кодельська працювала до останньої хвилини свого життя. Вона викладала французьку та російську мови, філософію та психологію.

Діапазон зацікавлень Людмили був незвичайно широкий, вона все щось досліджувала, над чимсь працювала.

В останніх місяцях Л. Кодельська опрацювала нову тему викладів: "Проблема процесу старіння", пізніше перекладала цю працю українською мовою і була готова виступити з доповіддю на форумі наших організацій.

Не зважаючи на постійне професійне зайняття, обов'язки дружини і матері, проф. Людмила Кодельська була безперервно активна в українському громадському житті. Покійна навчала дітей в багатьох українознавчих школах, плекала любов та пошану до українського народу, до його історії та

культури. Рівночасно Людмила часто виступала з рефератами та доповідями для українського громадянства.

Багато праці та запалу вложила проф. Л. Кодельська в ділянку Вищих Педагогічних Курсів ім. Петра Могили в Чикаго в шістдесятих та в ранніх сімдесятих роках.

Людмила була одною із основників цих курсів, два роки відданим директором та сталим викладачем виховної педагогії та української філософії. Покійна була захоплена українським філософом Григорієм Сковородою. Викладаючи про його життя і творчість, вона зуміла викресати в серцях студентів зацікавлення та повагу до рідного філософа. Людмила йшла слідами Григорія Сковороди, поступаючи згідно з його навчанням:

"Освіта не повинна зуживати свого впливу тільки на одних жерців науки, котрі жруть її й котрим вона проідається, але повинна переходити на увесь народ, увійти в нього і засісти в серці, в душі всіх тих, котрі мають дістатись правди".

В діяльності Союзу Українок Америки завжди виявляла багато творчої ініціативи на терені Відділу. Вона все перша ставала до праці, організувала, улаштовувала, помагала. Своєю взірцевою поставою заохочувала членок Відділу до самоудосконалювання, до праці у Відділі та праці для свого народу.

Великий наголос клала Людмила на плекання товариських зв'язків дорогою влаштовування пікніків, родинних зустрічей, культурних імпрез.

Проф. Л. Кодельська не вміла сидіти бездільно, попри все інше знаходила час для улюбленого городництва, кулінарії та різноманітних ручних робіт. Покійна була енергійна і життєрадісна, до всіх завжди вічлива і привітна. В кожних обставинах вона вміла знайти контакт з довкіллям. Нічого дивного, що всі любили і поважали проф. Людмилу Кодельську.

Після жалобних Богослужень, під проводом трьох душпастирів, численна чикагська громада відправила на вічний спочинок Покійну на цвинтар св. о. Миколая.

Замовкло втомлене серце. Дорогої Людмили немає більше між нами, але її шляхетні діла житимуть повсякчасно в серцях тих, що залишилися.

Марія Ріпецька
пресова референтка

НАШИМ ДІТЯТАМ

МАРІЯ ЖИЖКА

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ!

Підходили Різдвяні Свята і хутір Вишневий ретельно готувався до них. Діти родини Гордія і Пелагії Куріпки ще не великі — Маркові минуло шостий рік, а сестричці його Оксані лише чотири. Ще в школу вони не ходили і уважно приглядалися до незвичайних дій і турбот своїх батьків.

— "Завтра Свят Вечір", сказав батько "будемо славити Христа". —

Уночі випав сніг і покрив увесь хутір Вишневий, наче білим покривалом, — дерева, церкви і хати. Кожен стовпчик паркану покрився маленькою білою шапочкою, а віконця хат дивилися наче чорні очі з-під навислої білої смушевої шапки, котру одягли на стріху хати.

Марко і Оксана бачать, як батько відкидає сніг, зробив гарну доріжку від порогу хати аж до клуні і до стайні.

Коли батько відкинув сніг від порогу, він повернувся до хати.

— "Марко, вдягни козушок", — гукнув батько, — "та й пішли зі мною, мамі сінця під кутю принесеш, а я з клуні в хату дідуха принесу". —

Швиденько вдягнув Марко козушок та й побіг за батьком, а мама відізналася йому вслід: "Марко, як ітимеш із сіном, то кажи: "Кво, кво, кво", щоб гарні курчатка весною плодилися. —

На покутті, під іконами, батько поставив дідуха, а Марко сінця під кутю настиляє. Мама на сінце узвар і кутю ставить, а маленька Оксана червоні ягідки на кутю хрестиком кладе. Потім ялиночку посеред хати прикрашали, цукерками, свічечками, а на самому верху ялинки, янгола із сурмою поставили.

Багато клопоту було, багато діла, стане на весь день.

Увечорі діти коло батька посідали й все за Свята розпитали. — "Завтра Свят Вечір", сказав батько, "завтра Христос народиться! Христос єсть дар Бога. Без Нього люди не можуть жити, а сіно під кутю нагадує те сінце, яке було у тих яслах, в яких лежав народжений Христос у стайні. — "А для чого тато, ялинка в хаті, а не якась інше дерево?" — "Тому, що ялинка колюча — і її колючки нагадують нам тернового вінця, під тиском котрого Христос терпів в часі Розп'яття." —

Рис. Слава Геруляк

— "Для чого тато, так багато світла? Лампадка перед іконою, свічки на ялинці і велика свічка на столі?" —

— "Тому, що народжений Христос вічне світло для нас, а свічка на столі це та зірка, яка з'явилася на небі і вела волхвів до того міста, де був народжений Христос.

А сніг — дідух у куті — це дар Бога. Хліб щоденний, без котрого ми жити не можемо і його —

цей сніг ми зберігаємо до першої борозни, почнем орати і заоремо його у землю.

Коли Христос народився, то янголи співали і славили народженого Христа, а ми, радіємо, співаємо колядки і славимо народження Христа, засвітимо світло в нашій хаті і проспівали:

"Нова радість стала... Яка не бувала...
Над вертепом ясна зірка... На весь світ засіяла..."

О. ОЛЕСЬ.

СНІГОВА БАБА.

Нуте, хто з вас там бистріший?
То ідіть в садок скоріше;
Купи снігу там лежать,
Бабу треба нам скачать!
Хлопці поклик підхопили,
Бабу з снігу враз зліпили,
Очі з вугля їй всадили,
Рот із буряка зробили.
От так баба! Молодці!
Ну, дивуйтесь, горобці!

КАПУСТОНЬКА

Покинута, занедбана на лузі
Зеленіє капустонька у снігу,
А до неї стежечку не одну
Протоптали ніженьки по лану.

Догадайтесь, дітоньки, ви самі,
Хто ці робить стежечки у зимі.
Я вам в цьому віршику не скажу,
Бо сам ще раз подивитись побіжу.

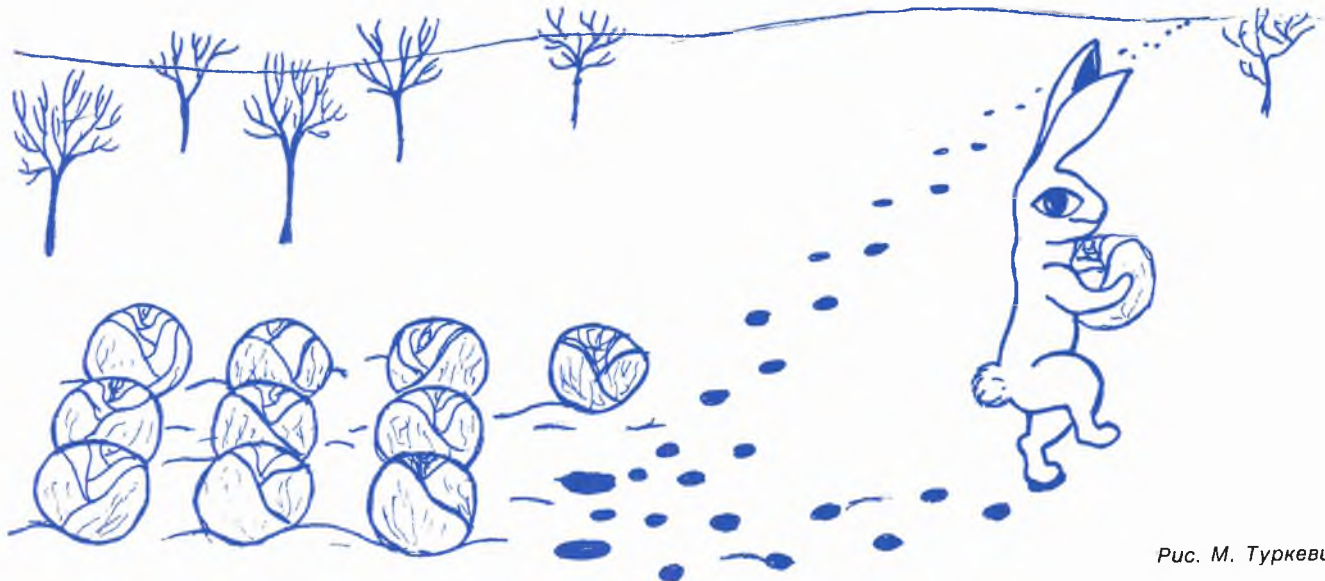

Рис. М. Туркевич

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. інж. Богдана Білінського**, чоловіка виховної референтки Окружної Управи Анни Білінської, складає 20 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Родині покійного висловлює глибоке співчуття.

Окружна Управа СУА, Чикаго

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-ра Володимира Ленця**, мужа голови 89-го Відділу Союзу Українок Америки Оксани Ленець, складає 25 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

**Окружна Управа СУА
в Нью-Йорку**

Боліємо втраті Юрія найдорожчого сина і внука членок Окружної Управи Дарії й Ольги Городиських. Замість квітів складаємо на стипендію імені Покійного 100.00 дол.

Окружна Управа Огайо

В пам'ять мого дорогого мужа **бл. п. д-р Володимира Ленця** складаю 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" і 25.00 дол. на Український Музей. Рівночасно дякую членкам 89-го Відділу в Кергонксоні, що допомогли мені у моєму горі, дали мені моральну піддержку, дарували квіти і допомогли у влаштуванні поминок. Щире Вам усім спасибі.

Оксана Ленець

В сумні четверті роковини та в пам'ять найдорожчої мами **бл. п. Мирослави з Зінюків Притули**, складаю 25.00 дол. на Український Музей та 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

д-р Христина Притула-Кузьмович

Замість квітів на далеку свіжу могилу мами і тещі **бл. п. Ольги з Борисевичів Делькевич**, складають 20.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Володимир і Люба Делькевич

Замість квітів на могилу **сл. п. проф. Людмили Кодельської**, довголітньої голови 84-го Відділу СУА, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

інж. Любомир і Гельґа Мізь

Замість квітів на свіжу могилу мого брата **бл. п. Осипа Гусара**, який упокоївся 30 листопада 1979 р. в Польщі, складаю (через 79 Відділ СУА в Бостоні) 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" і 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

Марія Турко з родиною

В пам'ять моєї дорогої дружини **бл. п. Анни Захарків** членки 59 Відділу СУА в Балтимор складаю 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

муж Михайло Захарків

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Юлі-Ірини Пизнюк**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Леонтія й Іван Боднаруки

Замість квітів на свіжу могилу **сл. п. Степана Конашевича** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а опечаленій дружині і родині покійного складаємо наше глибоке співчуття.

Евстахія і Степан Шугани

Замість квітів на могилу **бл. п. Наді Когут**, членки 1-го Відділу СУА, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ірина і Володимир Леники

В першу річницю смерті дорогої і незабутньої **бл. п. Марії Головей** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Стефанія Гуменюк

Вшановуючи пам'ять дорогого мужа Зеновії Бервицької, **бл. п. Сергія**, в другу річницю смерті (13.1.1978), жертвуємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

З. і Р. Роговські
родина з Монреалю, Канада

Замість квітів на свіжу могилу тети **Олі Мельник** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Люба Раковська

Замість галузки червоної калини на свіжу могилу бувшого директора школи українознавства в Нью-Йорку, **сл. п. Михайла Лисогора** складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Богданна Принада
бувша учениця цієї школи

Замість квітів на могилу **бл. п. Павлини Мартинюк**, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ірина Кашубинська

Замість квітів на могилу **сл. п. Данила Пісецького**, мужа нашої членки Галини Пісецької, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині складаємо наші щирі співчуття.

59 Відділ СУА, Балтимор, Мд.

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. проф. Людмили Кодельської**, голови 84-го Відділу СУА в Чикаго, жертвуємо 100.00 дол. на Пресовий Фонд "Н. Ж." і 100.00 дол. на Український Музей.

84 Відділ СУА — Чикаго

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. д-р Володимира Ленця** складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", а дружині Оксани, голові нашого Відділу і родині висловлюємо найщиріші співчуття.

Членки 89-го Відділу СУА Кергонксон

Замість квітів на свіжу могилу нашої членки **бл. п. Тамари Богдани Яцкевич**, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

107 Відділ СУА, Сан Хозе, Каліфорнія

Замість квітів на могилу **бл. п. Миколая Люльки**, батька нашої членки Надії Гемилтон, складаємо 26.00 дол. на Стипендійний Фонд для студента в Бразилії.

Членки 116-го Відділу СУА, Ірі, Па.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ольги з Борисевичів Делькевич**, мами інж. Володимира та Люби Делькевичів складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" разом із глибоким співчуттям.

інж. Константин та Наталя Гуран

Замість квітів на свіжу могилу дуже доброго знайомого **бл. п. д-ра Володимира Ленця** складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 25.00 дол., а дружині покійного, пані Оксани складаємо шире співчуття.

Володимир і Олімпія Роговські

Замість квітів на могилу св. п. **Степана Конашевича**, чоловіка бувшої членки, Марії, — 10 дол. на Український Музей складає

64 Відділ СУА в Нью Йорку

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Аноніми не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 і по полудні від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ" від 1. липня до 31. грудня 1979

500.00 дол.

64-ий Відділ США — New York

450.00 доларів

1-ий Відділ США — New York

200.00 дол.

72-ий Відділ США — New York

150.00 дол.

Окружна Управа — New Jersey

94.71 дол.

Іванна Ратич — Edison

По 50.00 дол.

46-ий і 47-ий Відд. США — Rochester

38-ий Відд. США — Denver

92-ий Відд. США — Manville

40.00 дол.

Марія Фаріон, Parma, Ohio

25.00 дол.

Анна Дубас — Irvington

20.00 дол.

Ольга Монастирська — Edmonton

По 15.00 дол.

Книголюби Округи Н. Й. — New York

Катря Надяк — Montreal

М. Захарків — Baltimore

14.00 дол.

Катерина Калиняк — Kingston

По 10.00 дол.

Округа Дітройт — Detroit

Дарія Витвицька — New York

Стефанія Лісікевич — Warren

Марія Гарпата — Hollandale

Марія Жовнірович — Rochester

Ольга Нарірна — Islington

З. і Н. Роговські — Montreal

По 9.00 дол.

Надія Карачевська — Yonkers

Ю. Сквіртнянська — Woodhaven

Ольга Падик — Toronto

По 8.00 дол.

Ольга Харітончук — Hartford

Володимир Демус — Mokena
Марія Крамарчук — Minneapolis

По 5.00 дол.

Іза Боярська — Narrowsburg, Марія
Чіпінець — Passaic, Софія Леськів —
Philadelphia, Євгенія Савка —
Edmonton, Надя Гадзевич — Yortown,
Пелагія Матвишин — Chicago, Ольга
Гамота — Inver Grove Heights,
Богданна Принада — Carteret

По 4.00 дол.

Стефа Чайківська — Philadelphia,
Марія Війтик — Phoenixville, Люба
Дикайло — Flushing, Христина
Блаженко — Clifton, Г. Гарасимчук —
New Haven, Стефанія Надрара — Silver
Springs, Анна Тимків — Philadelphia,
Ольга Рогатинська — Detroit, Ольга
Денисенко — Kerhonkson, Олена
Сердюк — Trenton, Ольга Голян —
Albany, Любов Тимчук — New York,
Ольга Курилас — Wheaton, П.
Витвицька — New Haven, Дарія Гаври-
люк — Montreal,

По 3.00 дол.

Басладинська — Parma, Надія Іванчук
— Irvington, Емілія Микитюк —
Montreal, Катерина Гуцал — Minnea-
polis, М. Штайнберг — Parma, Надія
Кравчук — Jersey City, Анна Федорак
— Buffalo, Ірена Гафткович —
Rochester, Павлина Данець — Newark,
Т. Ярмолук — Somersset, Ольга
Баранник — Kerhonkson

2.50 дол.

Ярослава Ніщененко — Warren

По 2.00 дол.

Олена Кміцькевич — Gary, Ольга

Цегельська — Bethlehem, Василина
Паперкевич — Lakewood, Лідія Захар-
ків — Rochester, Іванна Хмільєвська —
Baltimore

По 1.00 дол.

Дарія Пенцук — Philadelphia, Євгенія
Миска — Chicago

**Жертводавці на Пресовий Фонд
журналу "Наше Життя", які склали
свої пожертви як: подяки, побажання,
привіти чи "Замість квітів" є прого-
лошувани кожного місяця.**

Щиро дякуємо

Іванна Ратич
фінанс. секретарка

11-ИЙ ВІДДІЛ США, ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Загальні збори Відділу відбулися
2-го грудня 1979 р. На зборах була
приявна голова Окружної Управи
Наталія Даниленко.

Відділ нараховує 26 членок.

Нову управу вибрано в такому
складі: Ярослава Лабка-голова, Емілія
Панасюк — заступниця голови,
Богданна Осадца — секретарка,
Оксана Микитин — касирка.

Референтки: Марія Гординська —
організаційна, Романа Мицик і Дарія
Самотулка — культурно-освітні, Надія
Юрчинська і Василина Микитин —
господарські, Катя Ковшевич і Люба
Мриголоцька — суспільної опіки,
Дарія Самотулка — пресова.

Контрольна Комісія: Людмила
Сердюк — голова, Марія Віршук і
Анастасія Бойцун — членки.

Дарія Самотулка

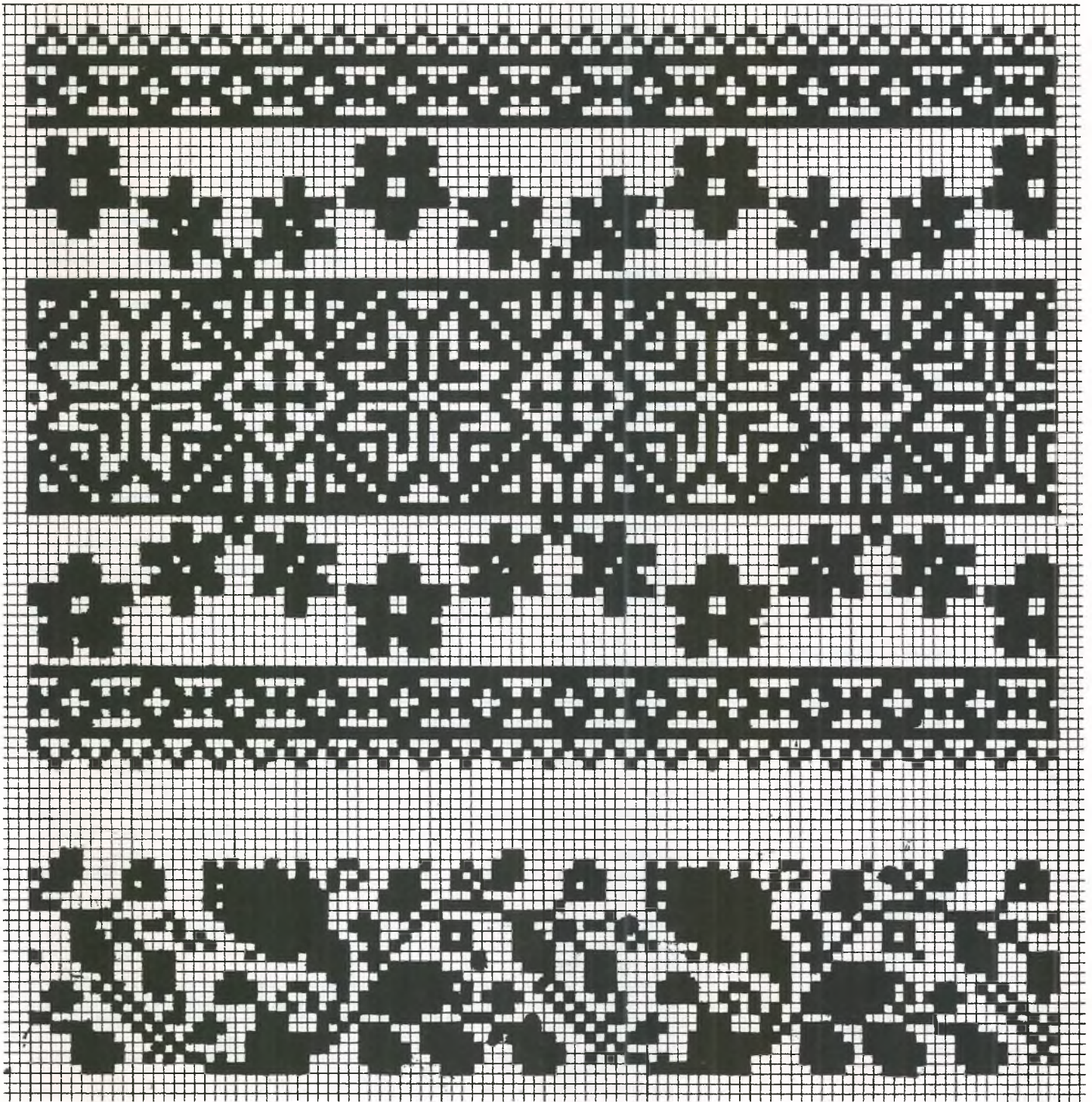
"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian National Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N.Y., N.Y. 10003

Передплата в США: річна ... 11.00 дол., піврічна... 6.00 дол., Поодиноке число 1.15 дол. в Канаді: 11.00 ам. дол. або 12.00 кан. дол. Річна передплата: в Англії ... 4 ф. ст., в Австралії... 7 дол. А., у Франції... 35 фр., в Німеччині 20 н. м., в Бельгії... 250 б. фр. Інші країни гляди обкл. ст. 3.

Subscription in the United States of America: 11.00 per year, half year 6.00: single copy \$1.15. in Canada: 11.00 U. S. \$ or 12.00 Can. \$

Subscription per year: in England... 4 Pound Sterling; in Australia — 7 Austr. \$; in France... 35 Fr.; in Germany 20 DV. in Belgium... 250 B. Frs. Other foreign countries see cover page... 3

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Рукав (уставка) жіночої сорочки зі села Угринів, Сокальщина зі збірки Ірини Білевич. Подала Ольга Трачук.

СПРОСТУВАННЯ (Офсетовий чортик)

В "Нашому Житті" за грудень 1979, ч. 11 на обкладинці в підписі до вишивки повинно бути Село Угринів, а не село Угнів.